
59-387
Akbaba
— Saçlarımı sarıya boyayayım mı?
— Sakın haaa... Altın düşüyor!
Akbaba

Ümitlerinizi
büyük imkânlara
bağlayınız...

tasarruflarınız için
en zengin
ikramiye plânından
faydalanınız

50
APARTMAN
DAİRESİ

2
MİLYON

CEM'AN 4 MİLYON LİRA

her 150 liraya 1 kur'a numarası

24 AĞUSTOSTA:
6 Apartman Dairesi
ve 260.000 lira

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 548

SAYI : 387 C. : 15 13 AĞUSTOS 1959 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba siyasî mizahî gazetesi

Çirkin Politikacı!

İKİ Amerikalı, biri hikâye yazarı, biri deniz albayı, bir kitap çıkardılar: Çirkin Amerikalı!..

Bu yaman kitapta, Amerika'nın geri memleketlerde yerini komünistlere nasıl ve niçin kaptırdığı anlatılıyor.

«Çirkin Amerikalı» kapışıldı. Ama en çok kapan kim dir biliyor musunuz? Didik didik edilen Amerikan Dışişleri Bakanlığı!

Kendi başarısızlığının bu korkunç hicviyesinden. Bakanlık binlerce alarak elçiliklerde çalışan memurlarına dağıtmış!

Biz, başlı başına bir ibret konusu olan bu olayın üstünde duracak değiliz. Mevzumuz sadece «çirkinlik» tir.

Güzellikleri ve çirkinlikleri bol bir dünyada yaşıyoruz. Hele İstanbul'da oturan bizler... Burada, Tanrı yapısı ne varsa güzeldir: Boğaz güzel, Ada güzel, Çamlıca güzel, Kıztaşı güzel, Sarayburnu güzel, Maçka sırtları güzel... Ama şu C.H.P. iktidarının yadigârı Talimhane?.. Şu Sultanahmet meydanına gömülen Adalet Sarayı?.. Ama şu D.P. hâtırası Salıpazarı?.. Şu çeşmeler ve camiler saltanatı arasına çömelen beton depolar?..

Şu... Hayır, asıl konumuz bu da değildir. Biz, bütün çirkinliklerden de değil, sadece çirkin politikacıdan bahsedeceğiz.

İnsan yaşlandıkça, gençlik pırıltısını kaybeder. Bakışta eski ışık, deride eski tazelik, çizgilerde eski dirilik kalmaz.

Politikacı da insandır. Ama o, nüfus kâğıdı eskidikçe değil, iktidarda eskidikçe çirkinleşmeğe başlıyor.

Politikacı muhalefette iken güzeldir, sevimlidir, hoştur. Hattâ büyülüdür. Sanki siyasî seksepali vardır çapkının. Koşup kucaklamak. buruşuk yanağını öpmek, sarkık gerdanını sevmek, boyalı saçını okşamak isterseniz... Düşününüz geçmiş yılları: D. P. böyle değil miydi?.. Hangimizin gönlü kayıp gitmedi onlara?..

Ama poiltikacı iktidara geldi mi, eyvaaah, her geçen gün bir geçen yıldır sanki: Akşam bıraktığınız yüzü sabah tanıyamazsınız. Dişlerindeki beyaz kahkaha bile bir gazap yıldırımı olmuştur. Daha dün size en tatlı balını veren dili şimdi sadece iğnesini sokan ağulu bir arıdır ve yumuşak, ılık eli, sert, soğuk bir yumruk!

Muhalefette iken günah saydığı ne varsa, iktidara gelince, birer birer sevaplaşır.

Bakarsınız, Galata rıhtımına vinçlerin indirdiği son model otomobile kurulmuş, gümrük kapılarından, hayretleri çiğneyerek geçip gidiyor!..

Bakarsınız, siz hasta kalbinize ilâç bulamazken o yeni gelinine Dior'un yaz modellerini buluyor! . Bakarsınız... Evet hele biri, bir tanesi var ki, çok, ama çok şaştım: On yıllık iktidar cakasının bile sesinden ve yüzünden iyi köylülüğü silemediği ünlü bir parti ağası, geçen gün, araba vapuru iskelesinde resmî selâmların açtığı yoldan, bütün sıra bekliyenleri aşıp içeri girivermiş!

Hayır, hayır, ne sam vurgunu, ne çiçek bozuğu, ne kara yara, hiç bir âfet, politika kadar insanı çirkinleştiremez.

Dün, gazetelerde, yüzünün bütün çizgileri ağlayan bir adam gördüm: Dünya Çirkinlik Kralı imiş!

Hayır. hayır, o bahtsız adam bile politika çirkinlerine bakıp mahzun bir teselli ile gülümseyebilir!

Yusuf Ziya ORTAÇ

※

DÜZELTME

Geçen sayıdaki yazımda bir dizgi yanlışı olmuştur. İkinci sütunda:

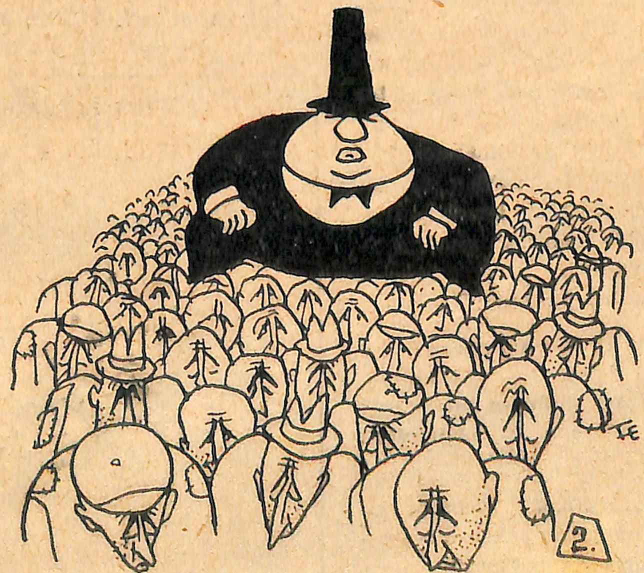
«Evet, güzel yarınların...» diye başlayan cümle şöyle devam edecek ve bitecektir:

«Evet, güzel yarınların, ışıklı yarınların bir tek yolu vardır: Millî birlik!»

Üzülerek düzeltirim.

Y. Z. O.

TEKÂMÜL

Yusuf Ziya Ortaç

Süleyman Nazif

9 Şubat 1919 sabahı «Hâdisat» gazetesinde bir başmakale çıktı: «Kara bir gün».

Bir saat sonra, işgal orduları karargâhında General Franchet d'Esperey'nin emri görülüyordu:

— Arrêtez le!... Fusillez le!...

Türkçesi:

— Onu yakalayınız!... Onu kurşuna diziniz!

Bu ölüme çarpılan O, Süleyman Nazif'ti!

Ben onu ilk defa Edebiyat Fakültesinde, imtihan odasında görmüştüm: Başında, kenarları kulak uçlarına değen koyu kırmızı bir fes, arkasında koyu lâcivert bir esvap, kolalı gömlek, kolalı yaka, kolalı ve altın düğmeli kolluklar vardı. Bir Diyarbakır çıbaniyle tırmalanmış yüzü esmer ve çetindi. Kaşları simsiyah ve çatıkçaydı. Gözleri simsiyah ve parıl parıldı. Sakalı simsiyah ve vahşiydi. Karşısında mutlaka tirkek bir saygı duyardınız. Bâki'nin Kanunî Sultan Süleymana yazdığı mersiyeyi okuyordum. Vezin bilişime âdeta öfkelenerek şaşmıştı. Ama, ne tatlı bir öfke, ne bahtiyar bir hayretti görseniz!

Konuşurken, gülerken, ön dişleri bıyıklarının siyah çalısı arasından parlayınca, yırtıcı bir kaplan oluyordu o!

Bu kaplan, elli yedi yıllık ömrü boyunca, zulme karşı, kahra karşı pençeleşmiştir.

Daha yirmi yaşın ilk yıllarındayken, doğu illerinde bir Ermenistan kurulacağını duyunca, kâğıda kaleme sarılmış, korkunç bir telgraf yazmıştı. Kime mi?... Bu daha korkunç: Abdülhamid'e!

Saltanatlı bir üslûbu vardır: Yaldızlar, nişanlar içinde... Gök gürler gibi konuşur, kılıç şakırdar gibi yazardı.

Halil Nihat Boztepe:

Dinlemez «Türk sazı» nın nağme-i hâbidesini.
Sever elfaz-ı şütûmun bile nâdidesini!

diyor.

Süleyman Nazif tanıdığım insanların en gözü peklerinden biriydi. İnancında sağlamdı. Saplandığı fikirden sökemezdiniz. Hele izzeti nefsine, onun kadar alınganlıkla düşkün insan görmedim.

Ama bu granit yüzlü adamın kalbi kadifedendi. Bu sert adam zarifti. Bu acı adam, tatlı ve nüktedandı.

Gel ey vürûdunu bir ömr içinde beklediğim,
Bir âşina-yı hayâliye ihtiyacım var!

Mısralarını yazan şairdi.

Bağdat Valisi iken, Üçüncü Ordu Kumandanı Hafız İsmail Hakkı aşadan şu acayip telgrafı almıştı:

«On bin okka şekerle bin okka çayın yirmi dört saat içinde tedarik edilerek sevki...»

Süleyman Nazif'in buna verdiği cevap şudur:

«Çin İmparatoruna yazmış olduğunuz telgrafın yanlışlıkla vilâyetimize gelmiş olduğu maruzdur!...»

Yine bu Süleyman Nazif Ahmet Haşim'in Bağdatlı olduğunu söyleyen bir şom ağızlıya:

— Bağdat'ı kaybettik, Haşim'i kaybetmiyelim!

Diye susturuvermişti.

Abdullah Cevdet için cömert bir ilham ile söylediği yüzlerce nükteden biri pek güzeldir:

— Çok samimî adamdır, derdi, siyretini sûretinde taşır!

Ömrünün son yıllarında, kış akşamları, Divanyolunda Şûle'ye gelirdi. Bu, kibar bir İstanbul efendisinin açtığı meyhane idi. Ama, Avrupalı bir meyhane: Tavan, duvar, koltuk, masa, her şey zevk ile, anlayışla seçilmişti. Yabancı müşteri girmezdi kapısından. Gelenler, hep edebiyat adamlarıydı: Abdülhak Hâmit, Süleyman Nazif, Halil Nihat, Hamamîzâde İhsan, Enis Behiç, Fuat Köprülü...

Nedim'in:

Hoş geldi bana meygedenin âb-ı havâsı,
Billâh ne hoş yerde yapılmış Yıkılâsı!

beytindeki «Yıkılası» nın aynı zamanda meyhane adı olduğunu, orada Süleyman Nazif'ten öğrenmiştim.

Mithat Cemal, onun için yazdığı güzel şiirinde:

Görmedim başka gülen zulme senin tarzında,
Hande bir mucize olmuştu mehip ağzında!

Diyor. Bu iki mısra da onun iç ve dış yüzünden bir görünüştür.

Demin de söyledim: İzzeti nefsine çok düşkündü: İkramınıza iki kadehle karşılık veremiyecekse bir kadeh kabul ettiremezdiniz.

Bir gün sigarayı bıraktı: Parası, tütün almaya yetmediği için.

Bir başka gün, yine aynı sebeple her akşam severek, gülerek, konuşarak içtiği yarım şişe rakısından ayrıldı.

Ama bu ayrılıklar biraz da dünyadan ayrılmaktı onun için

Hafif bir üşütme, bir akşam onu yatağa serivermişti. Ateşler içinde, kalorifersiz, sobasız, mangalsız bir odada, günlerce titreyerek yandı.

Sonra?...

Sonrasını, yakın dostları söylesinler. Sami Paşazâde Sezai Bey:

«Herkes bilir ki insanlar ölür. Hiç kimse bilmiyordu ki Süleyman Nazif ölebilir» diyor.

Abdülhak Hamit, aynı hayret içindedir:

Nasıl hâk olur bir Süleyman Nazif,
O ruh-u mübarek, o cism-i lâtif.
Denilmez ki medfun-ı makberdir o,
Bu milletle hâlâ beraberdir o!...

En eski, en yakın dostu, gelininin babası ve oğlunun kainbabası Cenab ise, onun ölümünden üç satırlık bir vecize çıkardı:

«Hayatta ölü gezener vardır. Bence Nazif, bilâkis mevte diri girdi!»

Yalnız diri de değil, Bağdat, Basra, Trabzon vilâyetlerinde, yıllarca Osmanlı İmparatorluğunun valiliğini yapan bu ünlü Türk yazarı, arkada kalanlara, yelek cebinde üç tane nikel kuruş bırakarak ancak!

Ama 6 Aralık 1927 günü, kış yağmuru altında, Ayasofya'dan Edirnekapı'ya kadar bütün İstanbul «Kara Bir Gün» yazarının arkasından ağlaya ağlaya yürüdü.

Mezar taşında, kardeşi Faik Âli onu şu iki mısrayla anlatıyor:

Şimşek mürekkep olmalıdır, yıldırım kalem,
Tahrir için kitâbe-i senk-i mezârını!

Yusuf Ziya ORTAÇ

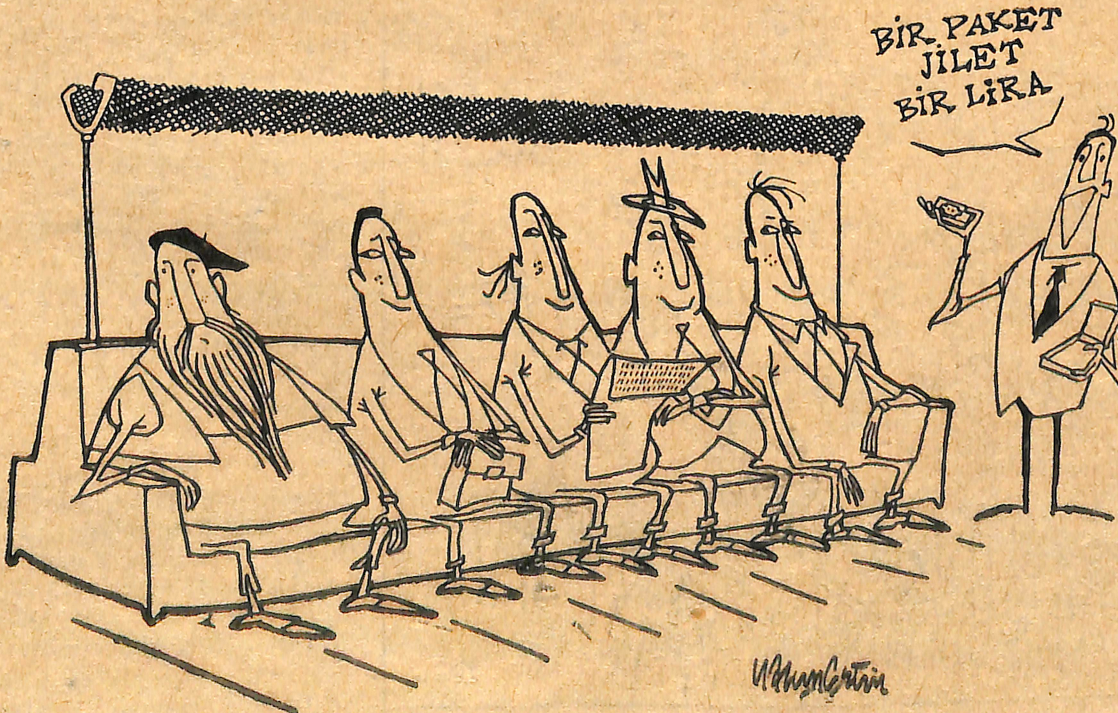
«Hattı müdafaa yoktur, sathı müdafaa vardır» — **ATATÜRK** —

«HATTI MÜDAFAA»

Belediye Reisi — Hazırlıklara başlayınız... C. H. P. ile mücadelemiz biter bitmez sinek mücadelesine başlayacağız!..

«KADIKÖY VAPURU»

SUYA ÇİZGİ

YAŞAR ÖZEN

Öyleydi!

Tevfik İleri, Karabükte yaptığı konuşmada: «Biz iktidarı devraldığımız zaman, bu memleket bâkirdi.» demiş.

Evet, gerçekten de öyleydi. Şimdi, kimsesiz bir dul!

Düşmek görmemektendir!

Şayet gazetedeki havadise inanmak lâzım gelirse anadan doğma bir âmânın gözleri görmeye başlamış.

Ben bu havadise inanmak istiyorum, hem de sevinerek inanmak...

Tanrıya şükürler olsun. Demek ki artık görmeyen gözler bile açılıyor!

Olabilir!

T.M.T.F. Başkanlığı için yapılan mücadeleler gerçekten hüzün verici.

Bir hizibin Balıkesir'de yaptığı kongrede başkan seçilen Samet Güldoğan adındaki öğrenci polis tarafından getirilip (Artık eski başkan diyelim) Erol Ünalın makamına oturtuldu.

Elnen gelen düğün bayram. Onun bunun yardımı ve zorlamasiyle olduktan sonra, daha büyük makamlara da oturabilir.

Sağdan say!

D. P. nin Alemdar ocak konresinde bir üye: — Ölüleri bile V. C. ye kaydettik, demiş.

Aman ne acı itiraf... V. C. ölülerden yardım bekliyor. Acaba kaç ölü V. C. ye girmiştir dersiniz? Bunu bilse bilse Belediye Mezarlıklar Müdürü bilir. Zira o da V. C. de!.

Edirnenin boyacıları

Boyacılar işsizlikten şikâyet ediyorlarmış. Hadi diğer esnafın şikâyetlerini anladık, ya boyacılara ne oluyor?

İş çok efendim, iş çok. Baksanıza politikacılarımız bile boyacılıkta birbirleriyle yarışıyorlar. Hepsi de usta birer boyacı...

Ama onlar, sadece göz boyuyorlar!

Demokrasi için

PARTİ ocağının kapısı açılıp, bakkal Hasan içeri girince, parti büyüklerinin resimlerinin asılı olduğu duvarın altında oturan adam, elindeki gazeteyi bırakıp sordu:

— Her şey hazır mı Hasan?

— Hazır başgan, hazır.

— Törenin yapılacağı yerin etrafını temizlettin mi?

— Temizlettim, bi çöp bile kalmadı yerlerde.

— Yakup Ağaya haber ilettin mi?

— He ya... Sekiz kurbanla gelecekler. Beyfendi, temele ilk harcı atarken kurbanlar kesilecek. Aşağı köyden de sabah erken bi kamyon insan gelecek. Yalnız, ellerinde tutacakları bezleri, biz deramatliyeceğiz.

— Efferin Hasan...

— Hepsini yapmıya yaptık emme, şu Ömer iti kızdırdı beni. Bunca zaman ses etmedi, etmedi de, tam son dakikada inatlandı namıssız!

— Neden?

Beyfendi temeli attıktan sonra o, kalabalıktan sıyrılıp: «Sen bizim babamızsın, Allah seni başımızdan eksik etmesin!» diye bağıracaktı ya? Şimdi caydı işte!

— Aman Hasan deme, nasıl cayar?

— Caydı işte!... Kafasına lâf girmiyor itin! «Ben orta yere çıkıp ta öyle bağıramam!...» diyor. Ama, ben ona biliyorum yapacağımı,... Kahvede demiş: «Beni bağırtamazlar gayri' Onların hesabına ünneyeceğime, halkçılara dönerim daha iyi'»

— Vay sütsüz domuz, öyle demiş, ha?

— He ya...

Başkan bir an düşündükten sonra mırıldandı:

— Eşşek gibi bağırttırın o dürzüyü'

— Bağırmam diyor.

— Delilenme Hasan, nasıl bağırmazmış? Ganunun karşısında onun elinden ne gelir: Eğer Ömer bu sütsüzlüğü yaparsa, yukardan sormazlar mı? Sonra hâli nice olur onun? Millî birliği bozduğundan, demokrasinin tören ganunlarına karşı koyduğundan sorguya çeker sürüm sürüm süründürürler teresi! Sen var Ömer'e söyle de buraya gelsin.

— Gelmem derse...

— Sen benim istediğimi de o gelir.

Hasan çıktıktan az sonra Ömer geldi. Başkan:

— Gel bakalım Ömer otur hele. dedi.

Omer oturdu:

— Beni çağırtmışsın emmi sor ne soracaksan.

— Ülen Omer, yarın törende: «Beyfendinin ellerini öpüp, sen bizim babamızsın diye bağırmam» demişsin.

— Dedim emmi.

— Niye inatlanıyon Ömer?

— Darılma emmi, ben o işi yapamam!

— Ülen sende memleket sevgisi yok mu?

— Memlekete sevgim büyük ama, yapamam emmi!

— Ülen yövmiye virek, daha bi diyecen var mı?

— Etme emmi onca insanın içinden çıkıp da bağıramam ben!

— Len oğlum bunda ayıp olacak bi şey yok. Sen ganunu yerine getirecen, o kadar.

— Yapamam emmi!

— Gözüne dizine dursun it herif! Len senin traktörün var mıydı? Yoktu, değil mi?

— Yoktu.

— Senin on beş dönüm tarlan var mıydı?

— Yoktu.

— Ömründe hiç muftarlık etmiş miydin?

— Etmemiştim.

— Daha ne istiyon a nankör? Bunları sana veren demograsiye şimdi karşı gelmeye utanmıyormusun?

— Bak emmi, bu köye ilk defa Demokrat Parti ocağını ben açtım, değil mi?

— Evet.

— Sen de, İpraam da bu işe sonradan karıştınız. Bana bi çok umutlar verdiniz de, hangisini yerine getirdiniz? Hani bana şeherde bi ev yapacaktınız? Hani il başganı ben olacaktım? Hani Angara'ya hep ben gidip gelecektim, ne oldu bunlar? Ben didinip yaptım, ettim, fırıncı İpraam il başganı olup rahata erdi. Elimizde kimse yokken Vatan Cephesine yövmiyeyle adam kaydettirdim, İpraam'a apartıman yapıldı. Gayri ben yarın gidip de, etek öpemem! İpraam öpsün!

— Bak oğlum Ömer, sen İpraam'a yapılanları söylüyorsun ama, bu onun hakkıydı! İpraam hepimizden akıllı, ganunu yutmuş bi adam. İl başganlığına da, yüzümüzü ağartacak böyle biri lâzımdı.

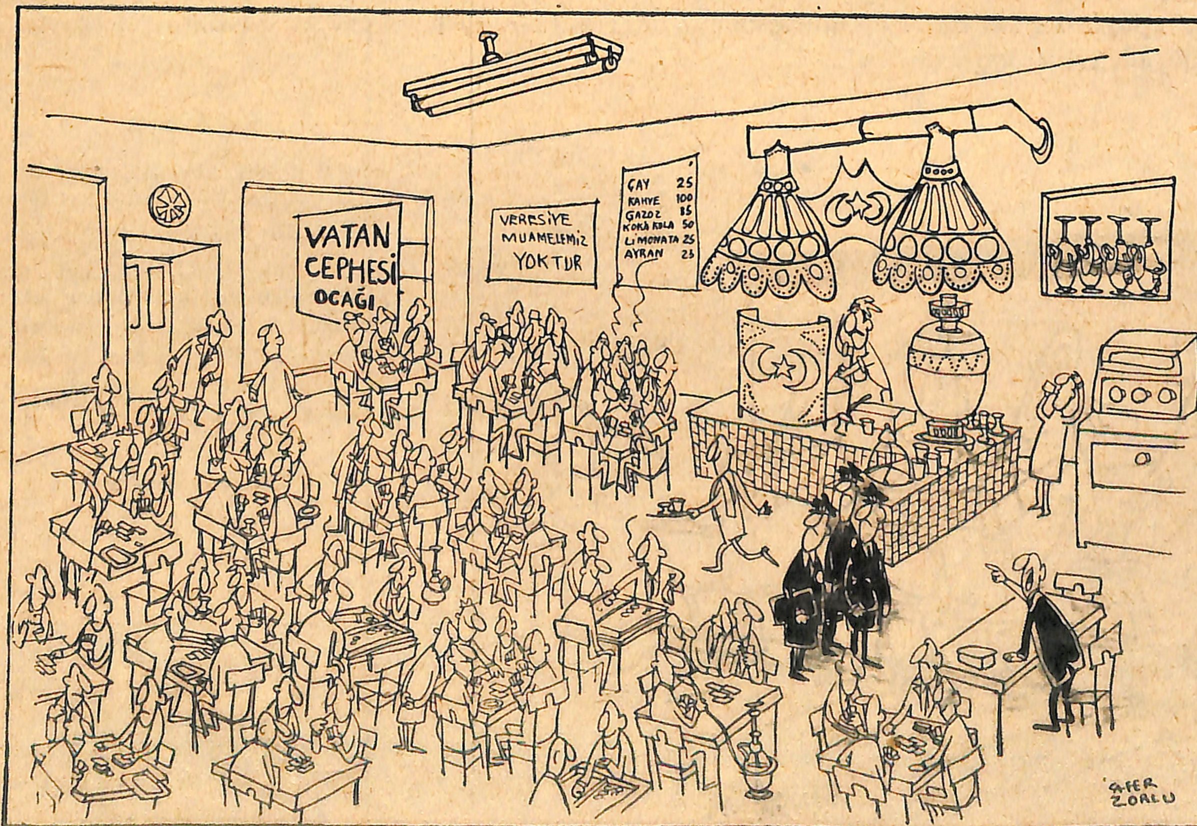
— Bilgi kim, o kim be emmi?.

— Yooo, öyle deme Ömer. Siyasetçiliğin mektebi yok. Büyük adamlık Allah vergisi... İpraam alaydan yetişme siyasetçi olduğundan, bilgisi de çok. Sen onca insanın karşısına çıkıp da ezberinden ha, bi yere bakmadan: «1950 den önce şu kadar tonken, bugün bu kadar oldu» ya da: «1950 den önce şu kadar bin kilometre yol varken, şimdi şu kadar oldu» diyebilir misin? Sen radyoda söylenen onca sözün bi tekini diyebilir misin?

— Diyemem.

— Gördün mü ya.. İşte büyük adam dediğin ağzını bi açtı mıydı, her lâfın başında: «1950 den önce şu kadarken...» diyecek. Beş sıfırlı, on sıfırlı, yüz sıfırlı sözleri, milyon, milyon kere milyon diye ezberinden atacak. Bunları İpraam yapabiliyor. Onun ömrü hep partiler içinde geçti. Sonra memleket için öyle büyük işler yaptı ki, saysam dilin tutulur. Vatan Cephesi açılınca, ilk o kaydoldu. Hem bi kaydolmakla da kalmadı. Öylesine partici, memleketi öyle seven bir adam ki, eskimeye hiç bırakmaz, on beş günde bir

Van'da kahve ocağı açılması yasak edildi... (Gazeteler)

— Burası kahve ocağı değil efendim, Vatan Cehesi Ocağı!..

radyoyo haber iletir, kaydını yeniden tazeletirdi. İpraam sabah uyanıp da gazeteleri önüne yığdı mıydı, başından sonuna dek hepsini satır satır okur, partinin şerefini düşüren bir yazı gördü müydü, hemen tekzip yazıp gönderirdi. Öyle ki, memlekette bütün işleri tek başına o düzetti. Diyelim ki gazetede: «Bu yıl yağmur yağmadığından, Konya'da mahsul az olacak» yazıyor değil mi? O hemen kaleme sarılıp: «Yağmur da bol, mahsul de... Söylediklerimiz tamamen hilâfı hakikattir, tekzip iderim» diye cevap yapıştırıyordu. Diyelim devresi gün gazeteler: «Ankara'da bi cinayet oldu, iki ölü, bir yaralı var» yazdı değil mi? İpraam hemen kaleme sarılıp: «Verdiğiniz haber tamamen asılsız olup, millî birliği parçalamak için çıkarılmıştır. Halbuki gerçek şudur: Ankara'da her ne kadar bi cinayet olduysa da, hökûmatın zamanında yetişmesiyel, ölü ve yaralı yoktur.» diye cevabı veriyordu. Bu işlerle öylesine uğraştı ki, artık gazeteler İpraam'dan korkularına haber yazamaz oldular. Bu kadarla da kalmadı. Nerede bi tören olsa dinler dinler, zamanı gelince kimseden emir almadan ortaya atılır, konuşan büyük adamın ellerine sarılıp: «Allah seni başımızdan ayırmasın, sen bizim babamızsın!» diye nağrayı patlatırdı. E akıllı adam, ganunu yutmuş adam, demograsinin hangi maddesi gereğince, ne zaman bağıracağını bilmez mi? Tabiî o bağırınca millet de coşar, ortalık bayram yerine dönerdi. Çok büyük adam olması hakkıyken bi il başganı olmuş da, şimdi bunu İpraam'a fazla mı görüyorsun? Durduğu yerde kimseye ekmek vermezler Ömer, bunu iyi belle. Memlekotin çalışkan insanlara ihtiyacı var. İşte bu sebepten diyorum ki, sen de çalış, sen de yarınki törende vazifeni yap.

— Yapamam emmi!

— Ömer inadı bırak gayri. Tek umudumuz sende. Bunu ister bizim için, istersen demokrasi için yap.

— Hiç deme yapamam emmi?

— Ülen oğlum şu vatandaşlık vazifeni yap, bitir de, senin şehirdeki ev işini ele alalım.

— Evi yapmaktan caymadınız mı emmi?

— Omer, bu memleket için çalışanları hükûmat unutur mu sanıyon?

— Peki emmi... Yarın törende bağıracağım! Hani hiç niyetim yoktu ya, yine demokrasi dedin, memleket hizmeti dedin de, gönlüm yumuşadı.

N. Vedat SAYGEL

K. Güleğin mektubu kaybolduktan sonra:

K. Gülek — Galiba en emin vasıta bu!..

YÜZER HAVUZ!

Gazeteler yazıyor: Yüzer Havuzun niçin battığı kesin olarak anlaşılamamış... Batışına kimin sebep olduğu da bilinmiyormuş pek...

Anlaşılmaaaz... Bilinmeeez!... Gökyüzü sırlarının çözüldüğü bu çağda, Türkiye hâlâ bir meçhuller diyarıdır!

Irak'ın, Musul'un zengin petroller diyarı olduğu bile bu iki altın kaynağı toprak Osmanlı İmparatorluğundan ayrıldıktan sonra anlaşılmadı mı?...

Ama biz hâlâ Tatar güzeli Sulhiye'nin kaatilini arıyoruz... Biz hâlâ bir çuval undan kaç kilo ekmek çıkacağı kaygusundayız... Biz hâlâ karasineğin nasıl önleneceğini münakaşa ediyoruz...

Ben, dış borçlarımızın kesin olarak ne kadar olduğunu bilmiyorum... Siz, Türkiye'de kaç okul var, kaç öğretmen var, kaç öğrenci var biliyor musunuz?

Bilemezsiniz!... Daha geçenlerde, Köy Enstitülerine taraftar olan hocaların işlerine son verildi... E, bu kadar püften sebeplerle oynayan bir kadro kolay kolay bilinir mi?...

Vatan Cephesinde hizmete katılan hamiyetli vatandaş sayılarını bile yüzde elli yanlış payı katarak tahmin edemeyiz. İçlerinde: Gebe karnındaki çocuktan, toprak koynundaki mevtaya kadar var. Hattâ insan yavrusundan kedi yavrusuna kadar!

E, şimdi bir de kalkmış: «Yüzer Havuz neye battı?... Yüzer Havuzu kim batırdı?» diye hesap soruyoruz...

Amaaan, ne yapalım battı ise?... Battı işte... Ne demiş İstanbul külhanisi:

— Battı balık yan gider!

Hain damat!

İki köylü konuşuyordu:

— Hiç de memnun değilim. Damadım daha altı ay olmadan kızımın bütün cihazını yiyip tüketti!

— Ziftin pekini yesin hınzır! Cihaz olarak kıza ne virmiştin?

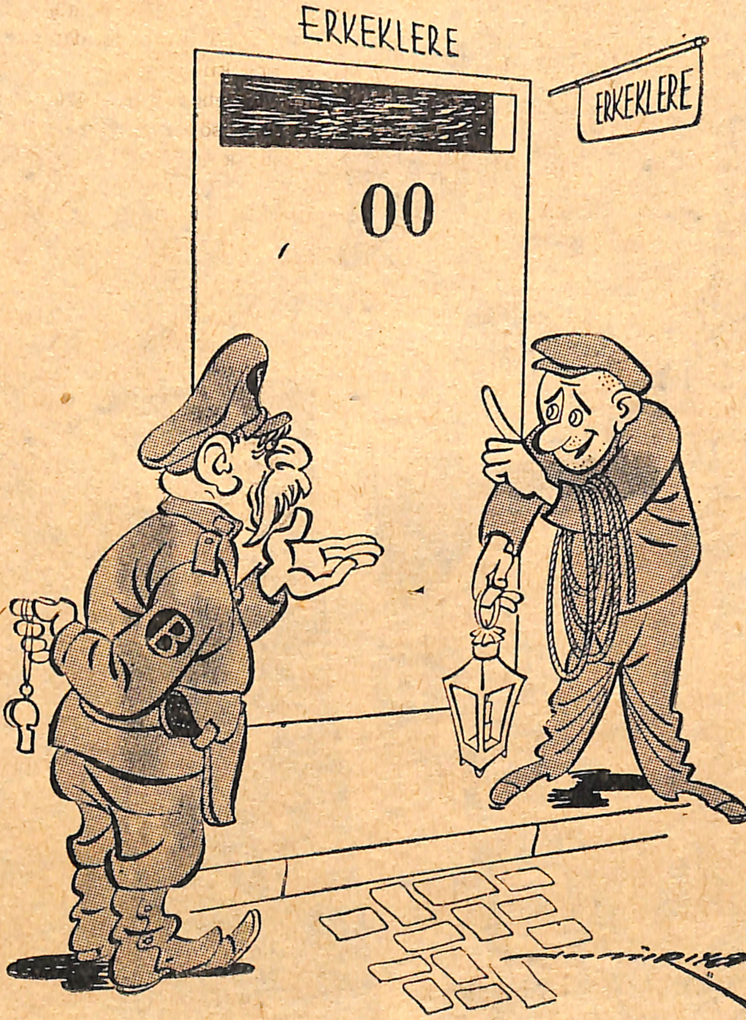
— İki koyun, bir keçi, yirmi tavuk, iki hindi!... E bu cihaz daha ne virem?

Basit iş!

Komşularda dedikodu alıp yürüyünce nihayet Nermin de hamile olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştı. Fakat kimden olduğunu bilmiyordu. Babası fena halde hiddetlendi ve bağırıp çağırmaya başladı. Fakat annesi hemen öne atıldı:

— O kadar mübalâğa etme canım! Evet hatayı ben de kabul ediyorum. Sonunda ne olur? Ne olacak annesi gibi yapar: Bir ap. tal bulup evleniverir.

Florya'da eğlenen bir adam iki bin lira yuttu. (Gazeteler)

— **Kimi bekliyorsun burada?..**
— **Şey.. İki bin lira yutan adamın çıkmasını!..**

Pire ihraç edilecek (Gazeteler)

— **Pireler alıyoruuuum!..**

ZAFER BİZİMDİR!

İRİ cüsseli bir karasinek kürsüye çıkınca, kongre salonunu dolduran irili, ufaklı yüz binlerce sineğin alkış seslerinden yer, gök inledi. Kürsüye çıkan, bir el işaretiyle delegeleri susturduktan sonra:

— Muhterem arkadaşlarım. diye söze başladı. 1959 yılı büyük kongresini açarken hepinizi hürmetle selâmlarım.

Yaşa, varol sesleri, toplantı salonu olarak kullanılan atlı çöp arabasının kırık tahtaları arasından, çöperle beraber etrafa yayıldı. Öylesine uğultu yükseldi ki; atın yularından tutmuş, köyünü, harmanını düşünen yanık yüzlü, yırtık pabuçlu da'gın çöpçü bile dönüp arkasına baktı. sonra gene yoluna devam etti.

Sesler kesilince, başkan:

— Sevgili arkadaşlarım, dedi, bugün burada toplanmamızın sebebini hepiniz biliyorsunuz. Ne acı bir gerçektir ki, yaşadığımız şehrin belediyesi, bizi yok etmenin çarelerini aramaktadır. Onların bu haince teşebbüsleri karşısında bizim de, nefsimizi korumak yoluna gitmemiz, en büyük hayvanî hakkımızdır.

— Hakkımızdır... Biz onları daha önce yok edelim! sesleri...

— Rica ederim sâkin olunuz. Ortalığı yaygaraya vermek bizlere yakışmaz.

— Bizim yok olmamızı istiyenleri pişman edeliim!

— Yalvarıyorum susun. İnsanların coplu, polisli siyasî toplantılarına benzetip, günümüzü zehir etmiyelim!

Bu söz üzerine sesler kesildi. Başkan kaldığı yerden konuşmasına devam etti:

— Arkadaşlar! Nüfusumuz her yıl bir kaç misli artmaktadır. Bizim tam huzur aradığımız bir sırada belediye sözünde durur, bizi yok etme yoluna giderse, dünya kurulduğundan beri tarih, bu memleketin en büyük sinek katliâmına şâhit olacaktır. Gelmesi muhtemel bir felâketi önlemek için, kıymetli fikirlerinizden faydalanmak istiyorum.

Başkan kürsüden inince, en yaşlı delege söz istedi. Etraftan sesler yükseldi:

— Burası Meclis binası değil, politik hırslarımız da yok! Çık, söyle, bizim için her fikir mukaddestir!

Yaşlı delege kürsüye geldi:

— Muhterem arkadaşlarım, dedi. Görüyorum ki, idarî işlerin nasıl yürüdüğünden habersiz oluşunuz, sizleri boş bir endişeye sürüklemiş. Sorarım size Belediye bugüne kadar piyasa kontrolünden tutun da, asma köprüye kadar birçok işe el attığı halde, hangisinin sonunu getirebildi? Hiç birinin değil mi? Bizimle her yılın bu aylarında savaş açtığı halde, hanginize bir şey oldu? Koca savaşın hareket plânı hemencecik hazırlanabilir mi? Önce bir masanın etrafında toplanıp günlerce, nüfusumuzu, kaçta kaçımızın erkek, kaçta kaçımızın dişi olduğunu bulmaya çalışacaklar. Bu işi hallettiklerine inandıkları zaman yeniden kafa kafaya verip, bizi yok etmenin çarelerini araştıracaklar. Husus bürolar kurulacak Heyetler hâlinde Avrupa ve Amerika'ya tetkik gezilerine çıkılacak. Aylar sonra dönüldüğünde, Sağlık Bakanlığına rapor verilecek. Daha sonra da, yaz mevsimi geçip, bizler kış uykusuna yattığımızdan, imha programı bir sonraki yıl için, rafa konulacak. Kısacası bu iş bizi korkutmasın arkadaşlar. Yalnız bugün gerçek bir tehlike ile karşı karşıyayız, o da açlık! Eğer ilgililer hemen bir çare bulmazlarsa, açlıktan ölmemiz işten bile değil! Evet, arsa ve çöplükler yine bol, fakat bütün gıdamızı bu gibi yerlerden temin etmemize imkân yok. Eskiden herkes kanlıydı. Kimin ensesine, konsak karnımızı doyurup kalkıyorduk. Şimdi öyle mi ya?... Kanlı adam nerede? Bugünün insanlarından bir yudum kan alacak vicdan hangimizde var? Bizi öldürürse, belediyenin açtığı iktisadî savaş öldürecektir. Bir tebliğle onların bu tutumunu protesto edelim arkadaşlar!

Yaşlı delege inince kürsüye bir genç çıktı:

— Dostlarım, diye söze başladı. Yanlış fikirler yüzünden hem kendinizi üzüyor, hem de başkalarını kırıyorsunuz. Açlıktan ve Belediyeden şikâyetleriniz var. Büyük geziden döndüğüm günleri hepiniz bilirsiniz. Bir deri, bir kanat kalmıştım. Bu nedendi? Çünkü medenî bildiğimiz Avrupa'da misafirperverlikten eser yok. Bir sinek gördüler mi, nefretle bakıyorlar. Aylarca içlerinde kaldım da, karnımı doyuracak bir yer bulup konamadım. Ölmek üzereyken yurduma döndüm. Sizi temin ederim, yeryüzünün en bereketli yerinde yaşıyoruz. Konacak yer, istemediğin kadar. Hemen çöplüklere, üstü açık çukurlara yanaşıp, karnımı doyurmaya başladım, sıhhatimi en

kısa zamanda fazlasiyle kazandım.

Arkadaşlar: Belediyenin tutumuna gelince... Asırlardan beri kardeş kardeş yaşadığımız bu müessesenin ne taraflarını beğenmiyorsunuz? Bizi yaşatmak için daha ne yapsınlar? Bütün huzursuzluğu yaratan gazetecilerdir. Tutup hakkımızda uydurma haberler yazıp, halkı ayaklandırıyorlar. Bereket versin, her gün bir kaçı kodesi boylaya boylaya, onların köküne bizden önce kibrit suyu dökülecek!

— Yaşasın Belediye, kahrolsun gazeteciler!... sesleri...

Bu konuşmadan sonra, delegeler rahatlamışlardı. Kongre salonu olarak kullanılan çöp arabası, çöpünü boşaltacağı yere yaklaştığından, Belediyeye bir tebrik ve teşekkür telgrafı çekilmesine... Bütün gazetelere tekzip gönderilmesine... Vatan cephesine bağlılıklarının radyo ile bildirilmesine oy birliği ile karar verildi. Çöpçü, bir arsanın ortasında yükünü indirmek için arabanın kapağını açarken:

— Bizde bu azim, Belediyede de bu çalışkanlık ve merhamet varken, zafer bizimdir! sesleriyle kongreye son verildi.

N. V. S.

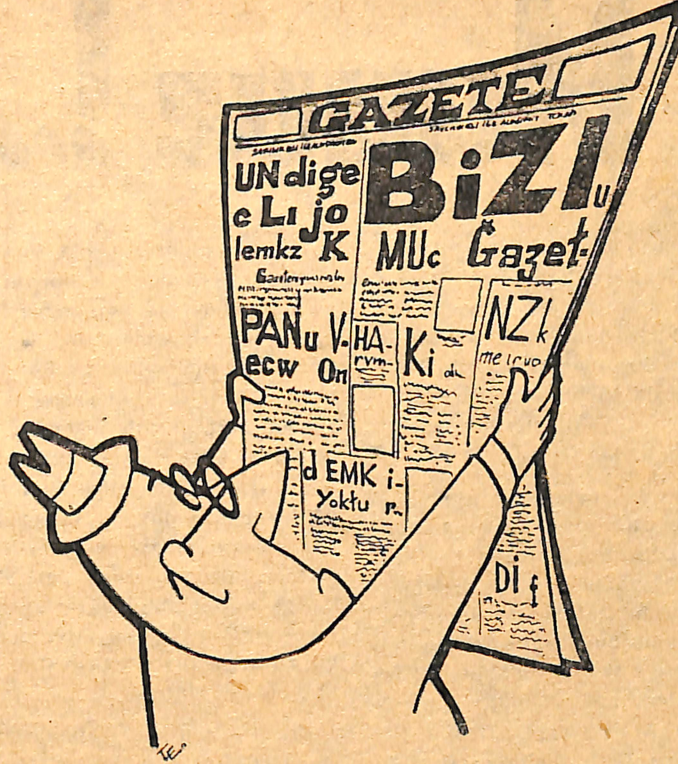
Kordon!

Siz de okumuşsunuzdur belki: Diyarbakır'da bir toplantı olmuş. Hem de polis kordonu altında... Eh, C.H.P. toplantısı olsa, şaşmazdık. Ama, Belediye Meclisi toplantısı bu...

Allah rahmet eylesin, ne demiş ti eski Diyarbakır mebusu Ekinci:

— Silâh, bizim süsümüzdür!

Bu kadar süs meraklılarına kordon da yakışır... Ama saat kordonu olmamış da polis kordonu olmuş!...

— Allah Allah... Gene memlekette neler olmuş...

Mirasyedi!

Bizim Yani Kârafakis'i otuz senedir tanırım. O gün kazandığını hava kararıp vakti kerahet gelince meyhane tezgâhında bırakır, kör kütük oluncaya kadar içerdi. Ekseri geceler, evinin yolunu bulamaz kaldırımlarda sızardı.

Dün akşam, vaktinden evvel meyhaneye düştü. Çok neşeli idi, sevinçten yerinde duramıyordu. Meyhaneci Aleko takıldı:

«— Hayrola Barba Yani, kaynanan mı öldü?»

Yani, cebinden bir telgraf çıkardı.

«— Yok vire, bizim kaynana değil, Amerikadaki amcam Apostol nallari dikti... Altı milyon dolar miras birakti bana...

Etrafına toplandık, onun hesabına kadeh tokuşturürken sordum:

«— Mösyö Yani, bu altı milyon dolara kavuştuğun zaman ne yapacaksın?»

Kadehini bir dikişte içtikten sonra cevap verdi:

«— Rahat bir uyku çekmek için ne lâzımsa yapacağım

Meyhaneci Aleko söze karıştı:

«— Şişli'de bir apartıman mı alacaksın, yoksa Suadiye'de bir villâda mı oturacaksın?...»

Yani Kârafakidis, bir sigara tellendirdi ve keyifli keyifli:

«— Hayır, dedi. Ne villâ, ne apartıman alacağım, senin mey haneden benim eve kadar bütün kaldırımlara yatak düşeyeceğim!...»

Tarih dersi

Küba diktatörü Batista; dün: «Ben millî iradeyim. Küba benim arkamdadır. Hiç kimse benden iktidarı alamaz.» demiş.

Demokrat Türkiye'de, demokrat bir Milletvekili bugün:

«İktidarı ebediyyen vermiyeceğiz. Şahsen söylüyorum, iktidarı bırakmamak için her çareye başvuracağız.» diyor.

Demek kelimeler mâna değiştirmiş «demokrasi = diktatörlük» olmuş da haberimiz yok!

Prost

Prost ölmüş. Şu bizim İstanbulun plânını yapan, sonra bu güzel hizmetine karşılık Şehir Meclisi tarafından koğulan, tarafımızdan koğulur koğulmaz da Amerika tarafından kapılan büyük şehircilik uzmanı Prost!

Neye öldü acaba adamcağız?... Beyazit Meydanının halini görmemişti ki!...

Durmaya gelmez!

Bayan Münevver indiği otelde fiş doldurmaktaydı. «Kaç yaşındasınız?» sorusuna gelince tereddüt etti ve uzun uzun düşünmeye başladı.

Bunu gören otel sahibi:

— Kararınızı veriniz bayan, dedi, bekledikçe yaşınız artıyor!

Rekor!

Üç yolcu trenin bir kompartımanında vakit geçirmek için havadan sudan konuşuyorlardı. İçlerinden biri:

— Öyle sanırım ki benim ailem uzun ömür rekorunu kırmıştır, dedi. Geçenlerde teyzelerimden biri tam yüz yirmi yaşında öldü.

İkincisi hemen:

— Budalalık etme canım, diye lâfa karıştı, ben amcamı tam yüz otuz beş yaşında kaybettim.

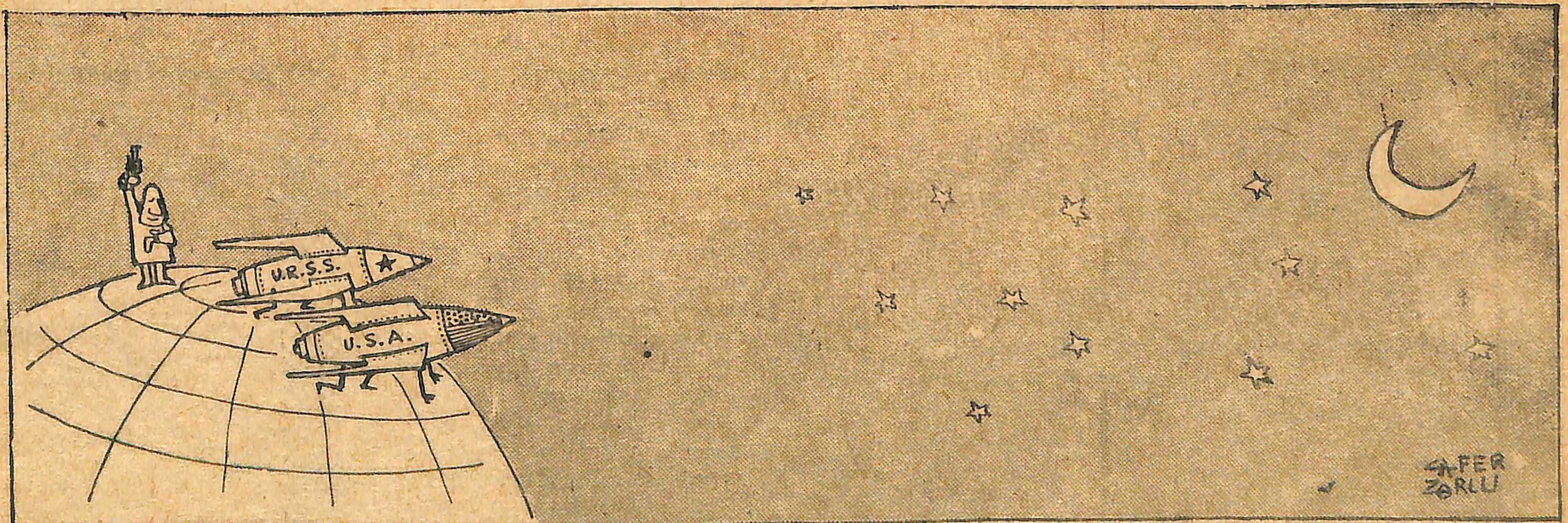
Üçüncü yolcu, Marsilyalıya dönerek:

— Ya siz? diye sordu.

Adam fena halde sinirlenmişti:

— Ben mi? dedi. Ailemde çok şükür bugüne kadar daha ölen olmadı.

Amerika - Rusya Atletizm yarışması yapıldı... (Gazeteler)

İyi Muuuz!..

ŞU yeryüzünde aklımın ermediği iki şey vardır. Bunlardan biri dünyanın sağdan mı sola, yoksa soldan mı sağa döndüğü meselesi, diğeri de erbabının klâsik müzik tâbir ettiği, lâkin benim altı hissimden bir tanesinin bile anlamadığı ve hoşlanmadığı müzik tarzıdır.

Fakat aksiliğe bakın ki, Serpil dünyanın dönüşü hakkında benimle hemfikir olduğu halde, şu gürültülü müziğin delisi olan bir kızdı. Eh, ben de Serpil'in delisiyim. Neticeyi kolaylıkla tahmin edebilirsiniz herhalde... Serpil'le tanıştıktan sonra, ben de bir klâsik meraklısı kesilmeğe mecbur kaldım. Bunda pek fazla zorluk çekmediğimi itiraf etmeliyim. Çünkü bende — övünmek gibi olmasın amma — Allah vergisi bir musiki istidadı vardır. Bu hususta anne ve babamı sizlere şahit olarak gösterebilirim. Daha kundaktayken, geceleri coştuğum zamanlar; annem sesimin güzelliğinden istifade için uyumaz ve hançerem hırpalanmasın diye beni susturmağa çalışırmış. Biraz daha büyüdüğüm ve babam tarafından arada sırada okşanmağa başladığım sıralarda çıkardığım çeşitli tonlardaki tiz ve pes sesler, — ki çeşitleri, babamın okşama şekillerine göre değişirdi — kabil olup da plâğa alınmış olsaydı, bugün Yma Sumac'ın pabucunu dama attırabilecek parlaklıktaydı. Seneler geçtikçe muhitimin teşvikinden cesaret alarak, sesimi inkişaf ettirici usuller ve çalışmalar aramağa başladım. İlk olarak Taksim'de, «Karaköy - Eminönü - Sirkeci» diye ustalıkla gam yapan bir dolmuş kâhyasından uzun müddet şan dersleri aldım. Sinemalarda filmlerin en heyecanlı anlarında «Eyi muz!...» diye bağırarak sesimin inkişafına yardım edici pratik çalışmalar yaptım. En nihayet, hususî bir koroya katılarak, toplu çalışmalara koyuldum. Konserlerimizi muntazaman her hafta Dolmabahçede, stadyomda veriyorduk. (İ...) hakem!... diye başladığımız eserin koro halindeki icrası hoşa gidiyor olmalı idi ki, bu konserlerimizi sahadan naklen, İstanbul Radyosu bütün dünyaya yayıyordu.

Yine böyle bir konserde «Solo» yapmak hevesine kapıldığım bir gün, 2 polis ve 3 jandarma refakatinde stadyomu terkettim ve Emniyet Müdürlüğünde kaldığım 4 saat içinde, polislerin yardımı ve bir jandarmanın maestroluğu altında, sesimin hakikaten parlak olduğunu Müdüriyet binasında bulunan herkese kabul ettirdim. O günden sonra da, Müdüriyette verdiğim konserimin tatlı hâtırası ile değil şarkı söylemiye, mırıldanmaya dahi tövbe ve musikiye veda ettim. Ta ki; Serpil'e rastlayıncaya kadar.

Yukarıda söylediğim gibi, Serpil'in gözüne girebilmek için tekrar müziğe başladım ve hiç hoşlanmadığım halde klâsik müzik konserlerini takibe ve aynı zamanda meşhur bestekârların hayatlarını tetkike koyuldum. Kısa zamanda bunun da hakkından gelmiştim. Artık ben de, List'in, Şopen'in ve Bethoven'in eserleri üzerinde konuşuyor, List'in kör olduktan sonra yazdığı şarkıların eserlerinin en güzelleri olduğunu, Şopen'in Kral Faruk'un huzurunda verdiği bir konserden sonra intihar ettiğini anlatıyor; Karuzo'nun sesinin tıpkı Malatyalı Fahri'nin sesine benzediğini belirterek, aralarında gayet tesirli mukayeseler yapabiliyordum.

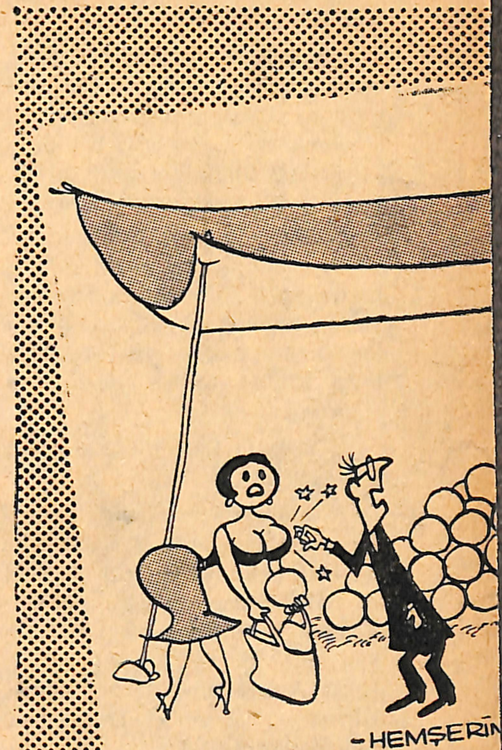
Bendeki bu değişiklik, Serpil'in üzerinde kısa bir zamanda tesirini göstermiş ve aradan iki ay geçmeden de nişanlanmıştık. Sizlere bahsetmeyi unuttum. Serpil'in babası, yani müstakbel kainpederim de bir klâsikçi idi. Kendisi Konservatuarda hoca olduğu gibi, ayni zamanda «Nefessiz ve yaysız sazlar filârmoni derneği» başkanıydı. Şimdi anladınız ya, neden klâsik meraklısı kesilmem mecburiyeti vardı? Adamın gözü beni pek fazla tutmamıştı ama, o sıralarda İstanbula gelen dünyaca tanınmış piyanocu Matmazel Eliza'nın konser organizasyonuyla pek fazla uğraşmakta olduğundan, Serpil'le nişanımıza karşı koymamıştı. Hele kızı kendisine, benimde bir klâsikçi olduğumu söyleyince, adam bu ise muvafakat gösterivermişti. Ve ben o konser akşamına kadar hayatımdan çok memnundum. Serpil'ime kavuşmuştum ve bu kavuşmanın tabii bir neticesi olarak, bir kaç sene sonra da Maçka'da 18 daireli koca bir apartımana kavuşmam garanti idi. Çünkü kainpederim 65 yaşında idi ve bu da istikbal hakkında ümitlenmem için kâfi bir sebepti. Lâkin o konser gecesi olmasaydı...

Evet, dünya çapındaki piyanist Matmazel Eliza'nın vereceği konser, günlerce dedikodu mevzuu olmuş ve biletlerin hepsi 15 gün önceden satılmıştı. Serpil'in babası, piyaniste refakat edecek olan orkestrayı idare maksadı ile sahne gerisinde bulunduğu için, bize tahsis edilmiş olan ve sahnenin hemen yanında bulunan geniş locaya, Serpil ve annesi ile beraber kurulduk. Bizim locanın karşısına isabet eden şeref locasında ise Devlet ileri gelenlerinden bir zat ve Vali, aileleriyle birlikte yer almışlardı. Bütün salon sosyete ekâbiranı ile doluydu. Hemen herkes, meşhur müzisyen ve orkestra şefinin ailesini tanıyor ve bizim locaya mütebessim nazarlar atfediyordu. Ben bu vaziyetten sonsuz bir gurur duyuyor ve zevkten dört köşe oluyordum.

Bu sırada şiddetli alkışlar arasında meşhur piyanist ve arkasından da frakını çekmiş olarak, bizim kainpeder sahneye geldiler. Uzun bir selâm faslından sonra konser başladı. Bilmem hangi bir bestekârın piyano konçertosunu çalıyorlardı. Bütün hüsnüniyetime rağmen zevk alamıyor ve salonu seyretmeyi daha cazip buluyordum. Konserin birinci kısmı bitince soluğu büfede aldım. Salondaki sıcağın tesiriyle basan harareti, tam 3 şişe gazoz içmekle teskin edebildim. Biraz sonra konserin ikinci kısmı başladığında Serpil'e hissettirmeden iskemlemi yavaşça locanın gerisine çektim ve başımı kadife kaplı duvara dayadım, gözlerim kapandı. Ne kadar kestirdiğimi hatırlamıyorum. Bir gürültü ile uyandım. Etrafa bakındım ve ilk önce uyku sersemliği ile bir şey anlıyamadım. Halk ayakta alkışlıyor ve sahnede bir kadın ile bir erkek reverans yapıyorlardı. Birden alkışlar kesildi. Sahnedeki adam kadına yaklaştı ve elini tutarak dudaklarına götürdü. Sonra kadının da adamın yanaklarından öptüğünü gördüm. İşte o anda elimde olmadan ve nasıl olduğunu anlıyamadan; senelerce kullanmadığım hançeremin bütün kuvvetiyle «Eyi muz!...» diye bağırdığımı hatırlıyorum. Sesimin sessizlikte bir top gibi patlaması ile kendime geldim. Fakat iş işten geçmişti. Bütün salon ve sahnedeki müzisyenler hayret dolu nazarlarla bizim locaya bakıyorlardı. Gözüm Serpil'e kaydı. Sapsarı, şaşırmış bir vaziyette iskemlesine çökmüş, sanki beni ilk defa görüyormuş gibi boş gözlerle yüzüme bakıyordu.

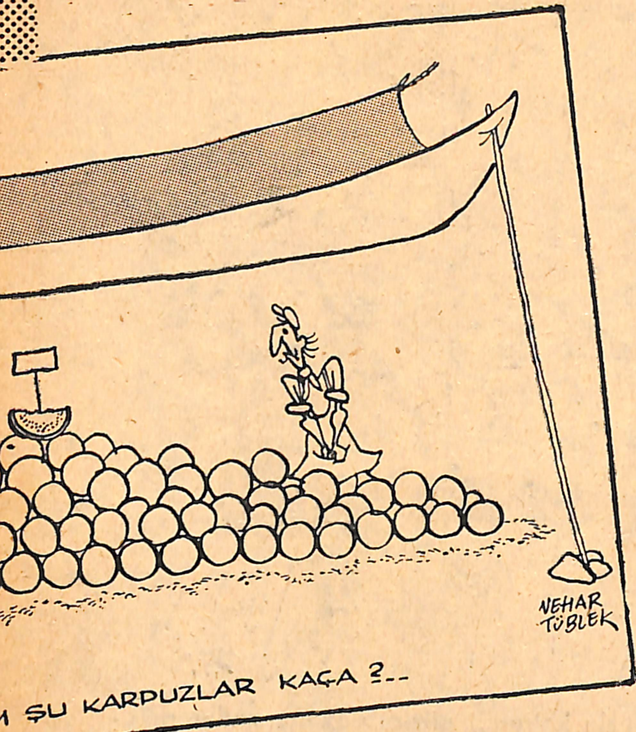
İşin sonunu anlatmaya artık ne lüzum var!... Şimdi, dünyanın sağa mı, yoksa sola mı döndüğünü merak eden yeni bir arkadaş arıyorum. Yalnız klâsik müzik meraklısı olmaması şart. Zira artık bende bu merak «ó finito».

Haluk ESİN

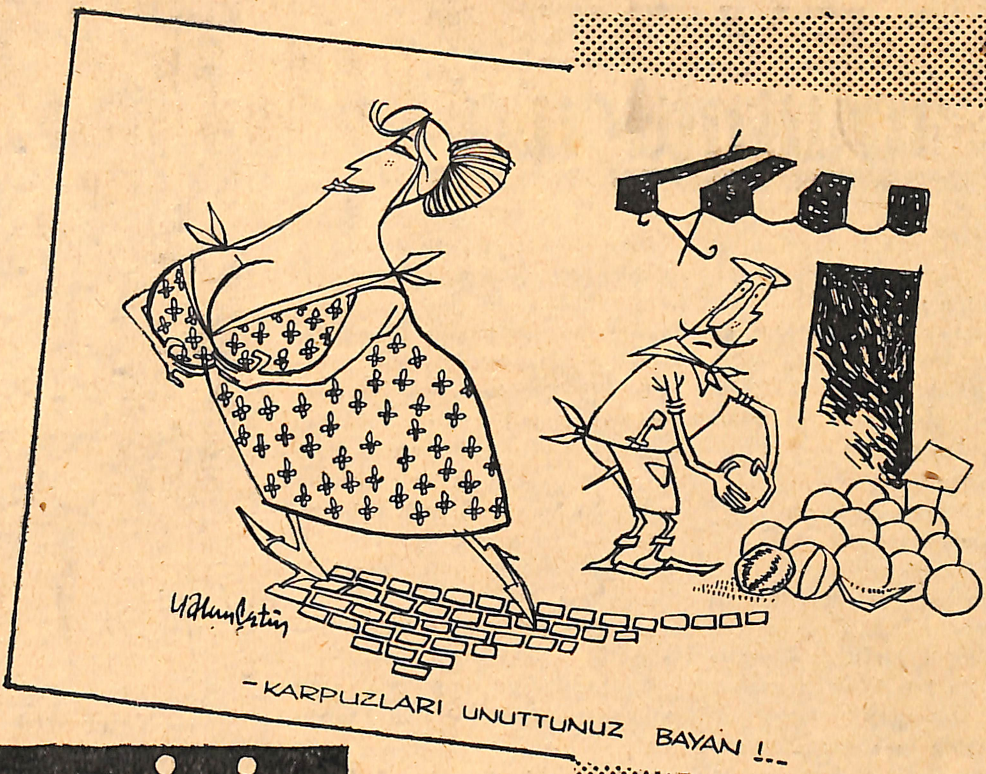

...M ŞU KARPUZLAR KAÇA ?..

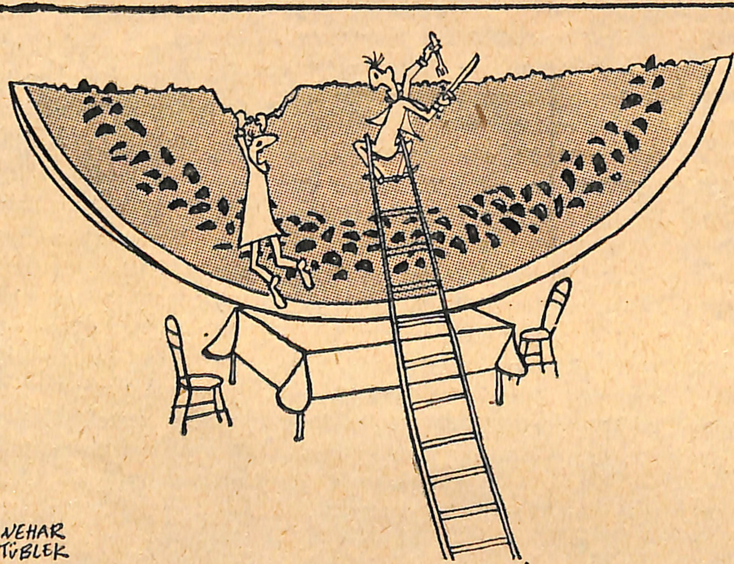

-KARPUZLARI UNUTTUNUZ BAYAN !..

CAFER ZORLU

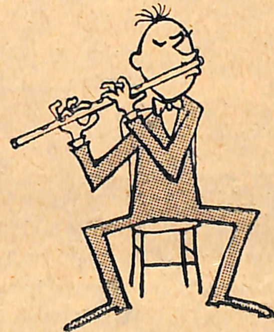
KARPUZ SERGİSİ

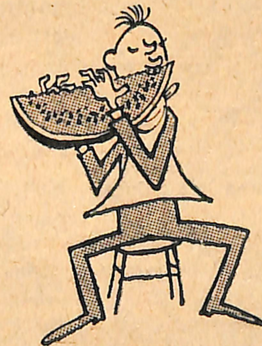
seç seç al...

-BEN SANA DİYARBAKIR KARPUZU ISMARLA DEDİM Mİ !..

NEHAR TÜBLEK

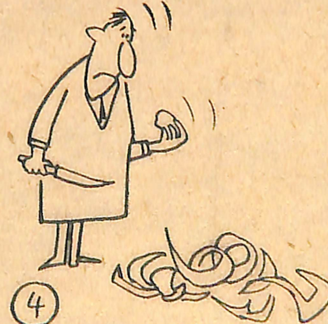

YAZISIZ

YAZISIZ

CAFER ZORLU

EVDE unutmuşuz!

ADAMCAĞIZ karşımda kuzu gibi duruyordu; pos bıyıklı bir kuzu.

— Bana bak hemşeri dedik, şu iki bavulu istasyona götüreceksin. İşte te şuracıkta.

— Olur beyim.

— Ne vericez?

Kuzu, kalın kalın meledi:

— Ne virirsen vir beyim.

— Olmaz sen bir fiat söyle.

— Ne virirsen gabulüm.

Gabulüm ha!... Alı ben bunları bilirim efendim. Kaç sefer şu başçağızıma geldi. Herif alır bavulu eline, siz de kös kös düşersiniz peşine. Şöyle evden münasip bir miktar uzaklaştınız mı, uzaklaştınız. Başlar maval okumaya: Öf, püf aman!...

— Ne oldun hemşerim?

— Uy bu bavullar çok ağarmış be!...

— Yahu neresi ağır bu bavulların?

— Bilmem gayri, ya beş lira daha virirsin, yahut da taşımam kelli...

Anan yahşi baban yahşi gibilerden beş lira daha toslarsınız

On beş adım daha gittiniz mi, gittiniz. Adamcık yeniden mızıklanır:

— Öf püf uy!...

— Ne oldun adamım?

— Bu yol çoh uzahmış be..

Anan yahşi baban yahsi al beş papel daha.

Az gider uz gider bir arpa boyu yol gider:

— Uy ben hızlı gidemem gayrik.

— Trenin hareketine beş dakka kaldı be!

Ver beş kayme daha ki hızlansın...

Yoook! Geçen yolculuklardan böylece ders almışım. Oyun sırası bende.

— Bana bak hazret dedik, bu bavulları istasyona taşıma parası al sana beş lira. Ama bir şartım var, dinle bak. Şimdi sen bavuları alıp yola düzüleceksin Tam iki dakika sonra da ben peşinden yola çıkıcam. Hızlı hızlı gelicem. Eğer sen bana yakalanmadan istasyona varabilirsen, on papel de bahşiş var.

— Şart olsun ki gabulüm beyim.

Ve bavulları kaptığı gibi paldır küldür uçup gitti. Haydi hayırlısı!

Sabahtan beri üç bavul dolduracak eşyayı bir bavula ıhlıya pıhlıya sığdırmıştım. Son anda bir arkadaşım da boş bir bavul hediye etti. Az evvel yola çıkan hammalın yampiri yampiri gitmesi bundan. Bavullardan birine dokunsan çatlıyacak, öbürü bomboş. Saate baktım, on sekize beş var. Bendenizi yolcu etmek için gelen bir de genç kız var ki, ezelî ve ebedî ve lâhutî ve davudî bir aşk-la bağlıyız birbirimize...

Sonra toparlandım efendim, böyle aslı faslı olmıyan şeylerle dalga geçmenin sırası değil. Tekrar saate baktım, vakit tamam. İki dakika doldu. Artık hamalın peşinden yola çıkmalı. Terlikleri fırlattık ayağımızdan. Ayakkaplarım ama ayakkaplarım.. pabuçlarım nerde? Taşlıkta yok, karyolanın altında yok, rafta yok, teldolapta yok, amanın yok, yok, yok, yok!... Hamalın götürdüğü bavula bizim pabuçları da tıkmışım.

İşte efendim bundan sonra olanlar oldu bendenize. Önce akıllı uslu, fırlarsın terliklerle sokağa, Baktım adamcık yokuşu çoktan tutturmuş.

— Hey hemşerim!

Dönüp baktı, seğirttim arkasından. Sen misin seğirten, herif can havliyle bir tırısa kalktı kardeşim, hey Allahım tramvaylar dan dan dan eder, sakanın eşeği anırır, bu arada bizim bağırtı çağırtı güme gidiyor. Kan ter içinde koşarken ayağımdaki terliğin teki de cadde ortasında cart diye ikiye bölündü mü sana. Bavullara yetişmek ne mümkün. Adam dili bir karış çıkmış, gözleri yerinden uğramış, bir elinde dolu bavul bir elinde boş bavul, bizim on liralık bahsi müştereği bana kaptırmamak için yampiri yampiri koşuyor ha koşuyor. Tabiî bendeniz de peşinden. Tek ayağımda terlik, yaka bir tarafta paça bir tarafta. Bir takım meraklılar da takıldılar peşimize. Arka taraftan bir kaç düdük sesi bile geldi.

İstasyona tam otuz metre kala yetişebildim. Yapıştım bavula Durmuyor meret. İki bavulla birlikte beni de başladı uçurmıya..

Nihayet garın tam orta yerinde, iki bavul, bir hamal ve bir de bendeniz dökülüp kalmışız

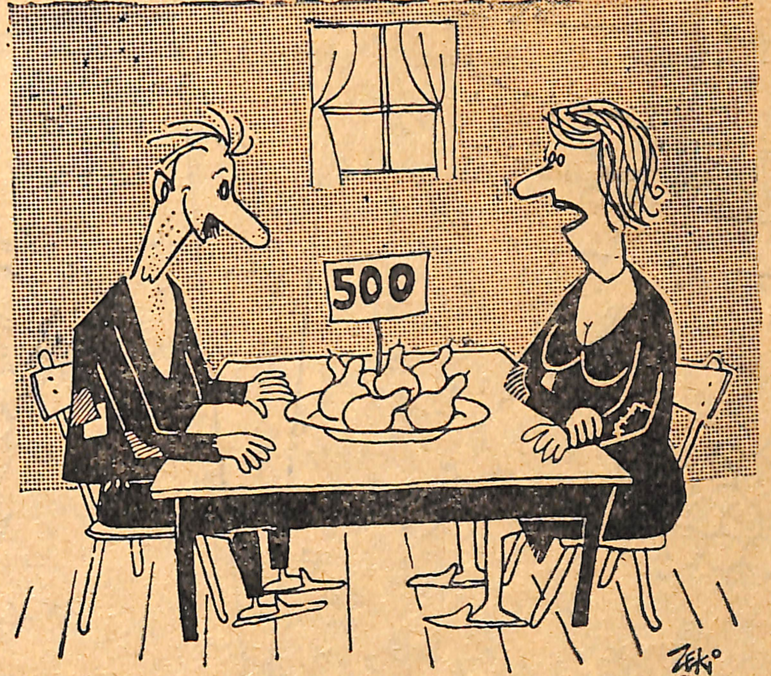
Toplanan kalabalığa ağzını yaya yaya izahat verdi:

— Yalın ayak başı gabah düştü emme peşime, on liracığı gene de ben gazandım Donguzun enciği emme de koşuyor lan..

— Bu macera sahiden senin başından geçti mi Allahaşkına?

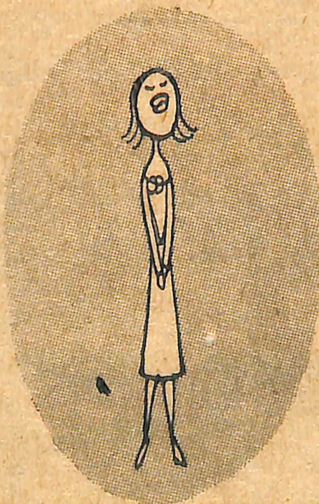
— Geçti tabiî; yola çıktıktan sonra baktım, diş fırçamı evde unutmuşum, yüz havlumu evde unutmuşum, güneş gözlüğü, cep saatini evde unutmuşum. Zaten biz hep uzun bir yolculuğa çıkmış unutkan seyyahlara benzeriz ve bir de bakarız kendi kendimizi evde unutmuşuz...

A. B. C.

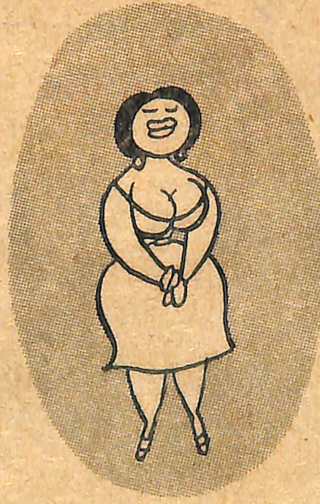

— Yeter artık fazla bakma, gözün doyana kadar meyvalar çürüyecek!...

Bu sene kadın giyiminde «Kalem modası» hâkim... (Gazeteler)

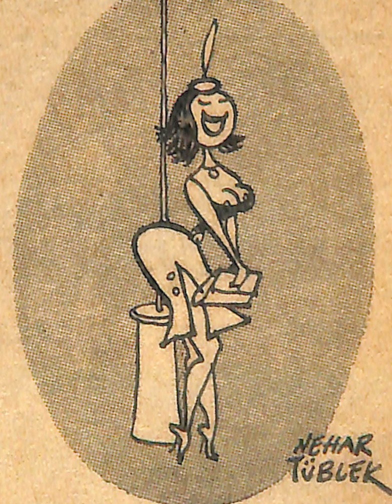
Kurşun kalem...

Dolma kalem...

Sabit kalem...

Tükenmez kalem!..

Gemilere ebe

Gazeteler yazdı: Denizyolları İdaresi gemilerde birer ebe bulundurmağa karar vermiş.

Eski Karadeniz süvarisi Bahtiyar kaptan:

— Çok yerinde birer karar, dedi. Öyle vaziyetler oluyor ki, arkadaşlar dokuz doğuruyorlar!

Neden?

Doktor Orhan arkadaşına tımarhaneyi gezdiriyordu. Bahçede kendi kendine söylenerek dolaşan birini göstererek:

— Şunu görüyor musun? dedi. Gerçekten içler acısı. Bir gün kaynanası camları temizlerken muvazenesini kaybedip aşağı düşmüş ve gözünün önünde can vermiş. Adam da beş dakika sonra aklını oynatmış!...

Arkadaşı heyecanla sordu:

— Sevinçten mi?

Ödeşmek lâzım!

Bir kaç sene evvel Maurice Chevalier İtalya'nın Brescia şehrinde meşhur bir silâh fabrikası müdürünün misafiri oldu. Ayrılırken müdür aktöre çok güzel bir av tüfeği hediye etti ve:

— Bizde silâh hediye etmek uğursuzluktur; bunun için sembolik olarak bedelini ödeyin, hiç olmazsa, ne bileyim, beş liret verin, dedi.

Maurice Chevalier ceplerini araştırdı, bir para çıkararak:

— Beş liretim yok, dedi, on liret, ama zararı yok siz bana bir tüfek daha verin...

Ya kızarsa?..

Köylü yemeğini yerken müthiş bir gürültü işitti. Hemen dışarı fırladı ve komşusunun yedi yaşındaki çocuğunu devrilmiş bir saman arabası önünde perişan bir halde buldu. Çocuğa:

— Telâş etme, dedi, gel benimle bir lokma yemek ye, sonra ben sana yardım ederim.

Çocuk önce: «Babam razı olmaz» diye reddettiyse de sonra dayanamayıp oturdu. İştiha ile mükemmel karnını doyurdu. Yemek bitince:

— Kimbilir babam ne kadar kızmıştır, diye sızlanmaya başladı.

Köylü:

— Herkesin başına kaza gelebilir, baban neden o kadar kızsın? deyince,

Çocuk:

— Çünkü samanın altında kaldı! diye cevap verdi.

Ne yapacakmış

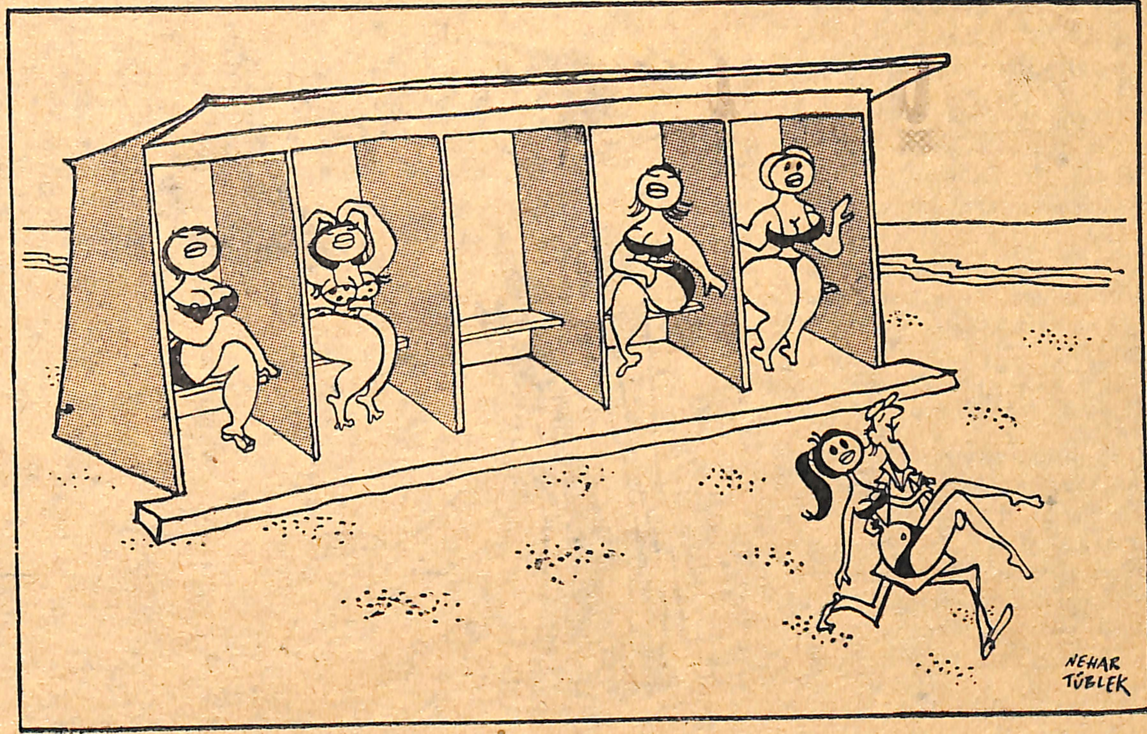
Misafir, küçük Mine'yi kucağına oturtup sordu:

— Söyle bakayım Mine; annen kadar büyük olunca ne yapacaksın?

Mine tereddütsüz cevap verdi:

— Perhiz!

Hırsızlar plâjda «yükte hafif, pahada ağır» metodu ile çalışıyor... **(Gazeteler)**

YAZISIZ..

Perhiz

Kıdemli bir alkolikti. Doktorların ve ailesinin ısrarı sonunda dayanamadı ve içkiyi bıraktı. Ne yazık ki bu terkediş ancak 2 ay sürebildi. Tekrar meyhanede idi: eski dostları onu neş'eyle selâmlayıp aralarına aldılar. Biri sordu:

— Eee... bu iki ay nasıl geçti bakalım?

Beriki:

— Sormayın dedi, sırf ekmek, yemek ve su ile yaşadım dostlarım!...

Gaf

Bir toplantıda beylerden biri, diğer bir beye yaklaşarak sordu:

— Nasıl, bari eğlenebiliyor musunuz?

— Ah sormayın, müthiş bir gaf yaptım. Şu ileride gördüğünüz aptal yüzlü delikanlıya yanında oturan Hintli kılıklı koca karı ile dans ettiğini söyledim. Meğer annesiymiş...

— Evet, gerçekten gaf yapmışsınız... Ben de Hintli kılıklı koca karının kocası, aptal yüzlü delikanlının babasıyım!...

Nerede?

Gayet romantik bir çocuktu. Sevgilisiyle Karacaahmet'ten geçerken, ilânı aşka başladı:

— Sevgilim, benim eşim olup, ailemin arasına sen de karışacaksın değil mi?

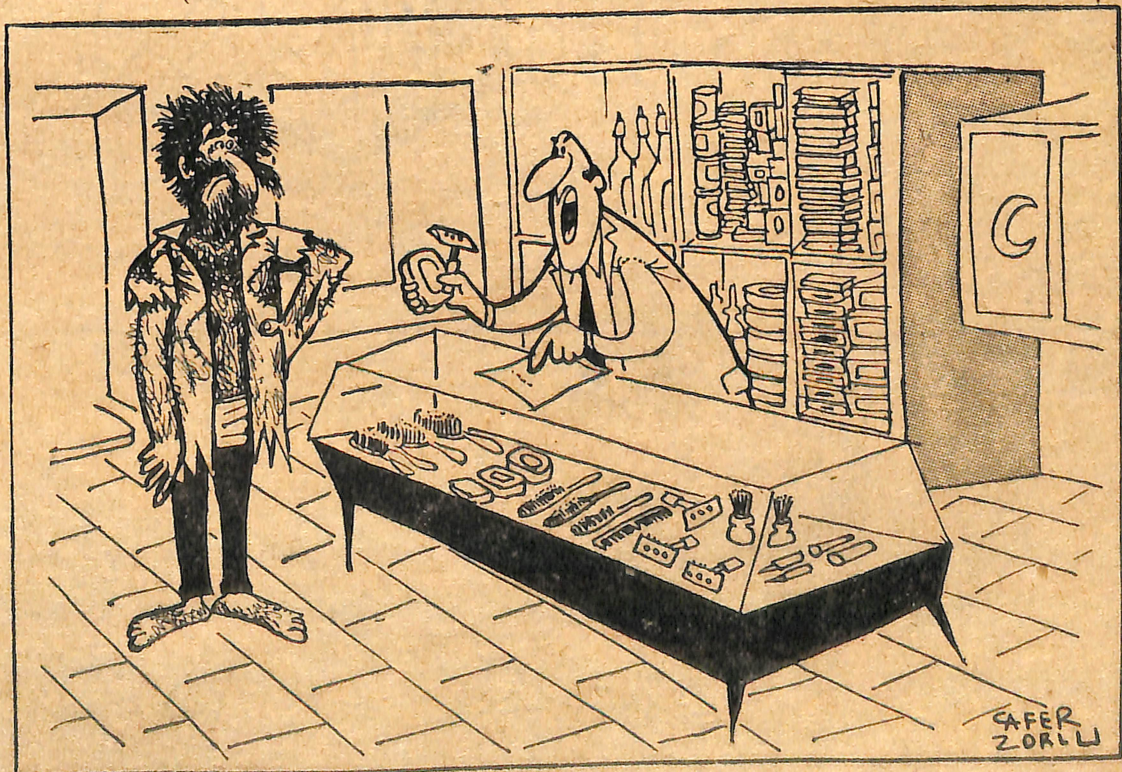
Kız mahçup mırıldandı:

— İnşallah... Ailen nerede bulunuyor?

Delikanlı, mezarlığın bir yerini işarete cevap verdi:

— İşte şekerim, bütün sülâlem şurada yatıyor!

Eczaneler berber levazımatı satıyor... **(Gazeteler)**

— İşte doktorun yazdıkları: Bir kalıp sabunla, bir traş takımı...

Haftanın Şakaları

Haklısın oğlum!

10 yaşındaki Mehmet Sallanan okuldan eve bir karış suratla dönmüştü. Canı sıkılmış bir vaziyette karnesini annesine babasına uzatarak:

— Dünyaya bir harika çocuk getirmediğiniz için çok üzülüyorum, dedi, ne yapalım kabahat sizde!

Ölçü

Yaşlı denizciler arasında içkiye âzamî dayanma derecesi münakaşa ediliyordu. İçlerinden biri:

— Arkadaşlarım, dedi, ben kendimi yere uzanmış ve düşmemek için tutunacak bir yer aradığımı sezince, sarhoş olduğumun farkına varırım.

Namuslu adam!

Avukat Oğuz kendine bir şoför bulmak için gazeteye ilân vermişti .Ertesi gün biri müracaat etti. Avukat, gelen adama hayretle baktıktan sonra sordu:

— Ne? Daha on beş gün evvel sizi soygunculuk suçundan müdafaa etmiştim. Şimdi göz göre göre nasıl evime âlır, sizi kendime şoför yapabilirim?

Adam gayet sâkin cevap verdi:

— Ben de zaten bunun için geldim. Mahkemede beni öyle müdafaa ettiniz, hakkımda öyle iyi şeyler söylediniz ki, yanımızda çalıştırmak için benden daha namuslu bir kimse bulamıyacağınızı zannederim bizim dâvamıza bakan mahkemenin savcısı ile hâkimi de garanti eder!

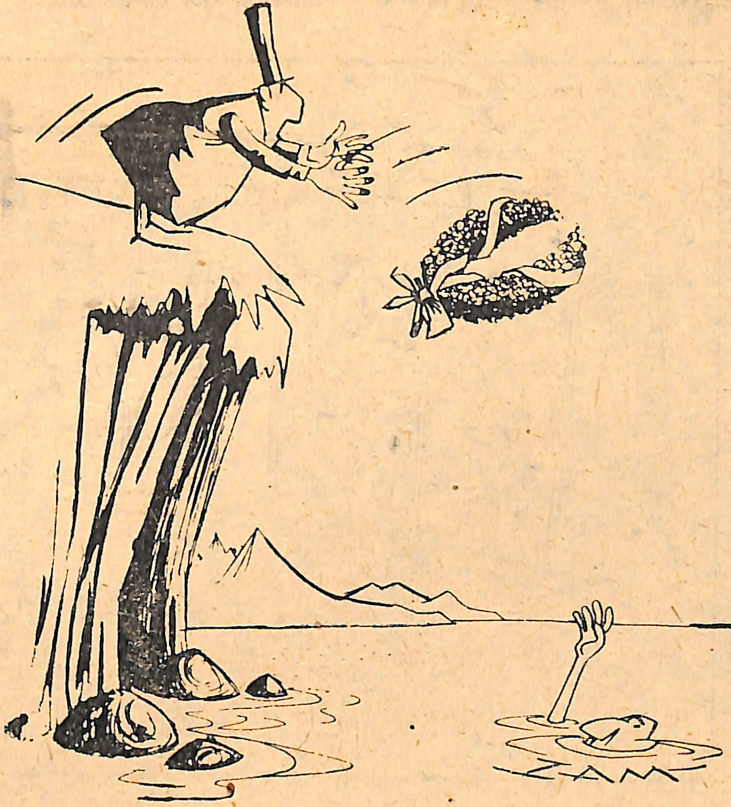
Rica!

Issız ve karanlıkça bir sokakta serserinin biri Mahmut'u durdurarak para istedi.

Mahmut kızdı:

— Bu şekilde para istemeye utanmıyor musunuz?

— Hayır, çünkü istemek zorundayım. Daha önce istemeden aldığım için üç yıl hapis yattım!

YAZISIZ

YAZISIZ

Bülbülün çektiği

İhtiyar balıkçı deniz kenarına oturmuş balık tutuyordu. Merakla yanında duran bir gazeteci bir kaç defa adamı lâfa tutmak istedi ise de cevap alamadı. Adam birden oltaya asılıp iri bir balık çıkarınca, gazeteci kendini tutamadı:

— Ah zavallı balık, diye söylendi.

İhtiyar balıkçı filozofça:

— Gördünüz mü bayım, insan ağzını açınca başına neler geliyor, diye mırıldandı

Sürpriz!

20 Aralık tarihinde bir firma soyulmuş ve kasası olduğu gibi çalınıp götürülmüştü. İki gün sonra polis sıkı bir araştırma sonunda, «Katı» namiyle mâruf sabıkalı Joe'yi ele geçirmişti. Kasaya hiç dokunulmamıştı, tamamiyle kapalıydı. Komiser, Joe'nin eline kelepçeleri takarken sordu:

— Nasıl oldu da içini hâlâ boşaltmadın?

— Hayır reis, diye cevap verdi Joe; yılbaşı için onunla bir sürpriz yapacaktım.

Unutmuş

Hasan usanan dostları ile kahvede oturuyordu. Cebinden mendilini çıkarınca arkadaşlarından biri:

— Bak, mendilinde bir düğüm var, dedi.

— Evet, mektubunu postaya atmayı unutmamam için karım yaptı onu?

— Attın mı bari?

— Hayır, karım mektubu vermeyi unuttu!

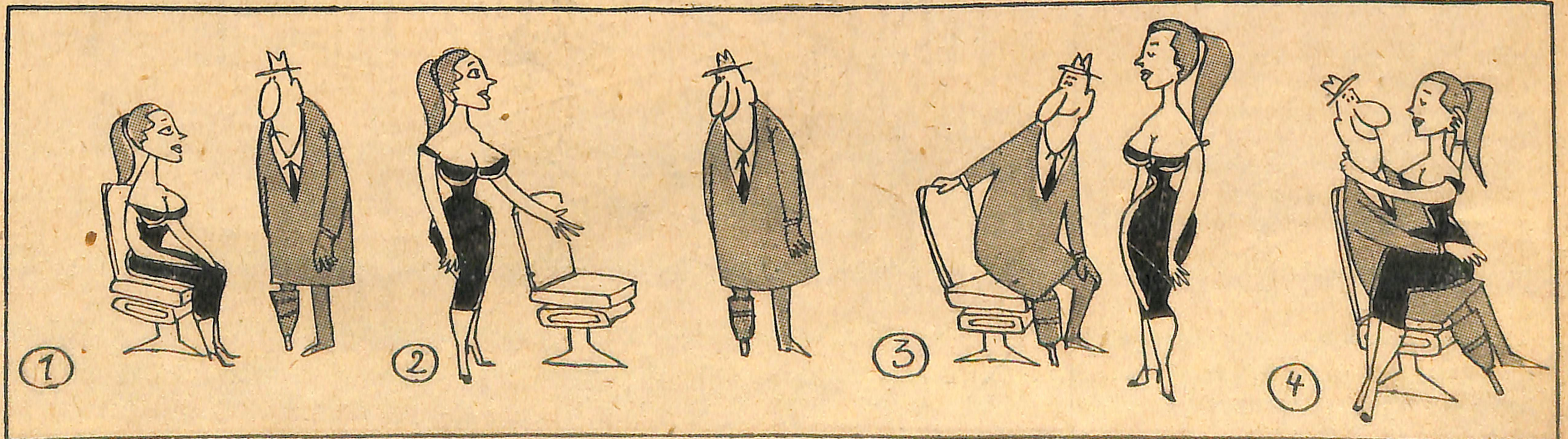
Öldükten sonra

Hasta yalvardı:

— Ne olur doktor, hastalığımın ne olduğunu söyle!

Doktor şaşkın şaşkın kekeledi:

— Otopsi yapılmadan evvel bir şey söyliyemiyeceğim.

Harp Mâlûllerine daha da fazla itibar edilecek... (Gazeteler)

MİLLETLER GÜLÜYOR

Tecrübe!

Çiftlik sahibinin güzel kızı Tessie arkadaşına anlatıyordu:

— Biliyor musun şu genç çiftçi Bill beni öpmek istedi ve hayatında ilk olarak öptüğü kızın ben olduğumu söyledi...

— Sen ne cevap verdin?

— Ben mi? Ziraî tecrübe istasyonu olmadığımı söyledim!

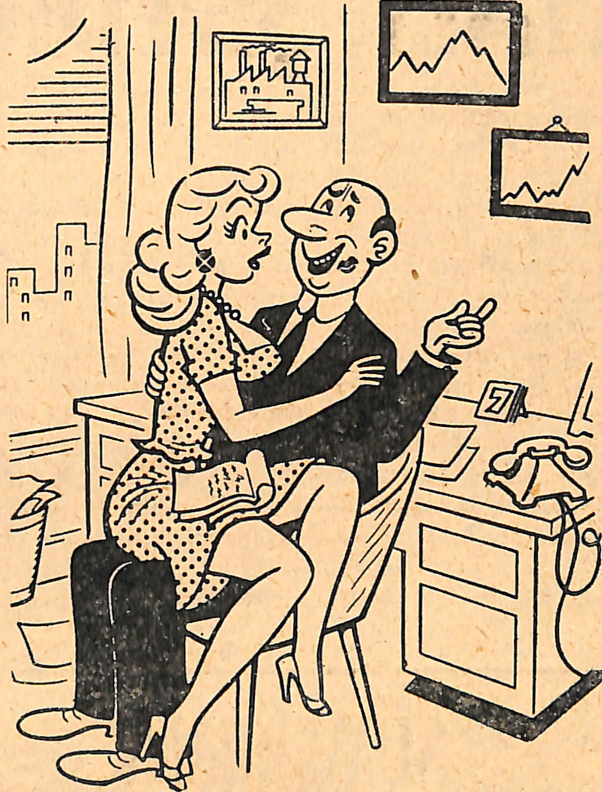
Hazreti Süleyman

Bir vâiz, vaazında Hazreti Süleymandan bahsediyor ve onun ne kadar zengin olduğunu, hazinelerini, ülkesinin genişliğini anlatıyordu. Bu ara lâf Hazreti Süleymanın karılarına geldi; vâiz:

— Hazretin dedi, yüzlerce odalığı ve tam 40 tane karısı vardı ve onlara hep kuş südü yedirirdi...

Arkalardan bir ses duyuldu:

— Onlara ne yedirdiğine boş ver; Süleyman kendi ne yerdi?

— Bu iki grafik neyi gösteriyor?..

— Biri müessesenin faaliyetini, öteki de seninle olan alâkamın seyrini gösteriyor.

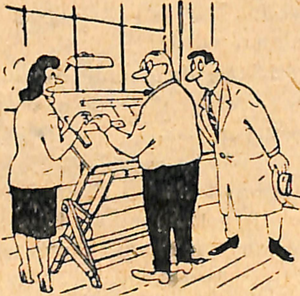
Atmasyon

Çok atmasyoncu bir adamdı şu Smith doğrusu! O akşam da kulüpte etrafına toplananlara heyecanlı bir kaplan hikâyesi anlatıyordu:

— Hindistandaydım! Nehir boyunca giderken kocaman bir kaplana rastladım. Ama bildiğiniz gibi değil; dev gibi bir kaplan!... O sırada nehir kıyısında kadınlar çamaşır yıkıyorlardı. Kaplan o tarafa doğru gitti ve kadınların iyice yakınına sokuldu. O zaman çok öfkelenen bir Hintli kadın nehirden bir avuç su aldı ve kaplanın suratına fırlattı ve inanırmısınız o kocaman hayvan bir kedi gibi kuyruğunu kıstırıp döndü gitti!...

Dinliyenlerden biri gayet ciddî bir tavırla Smith'i tasdik etti:

— Smith doğru söylüyor arkadaşlar! Zira bu hâdiseden az sonra ben, o civardan geçtim ve bu kaplana rastladım. Her zaman yaptığım gibi, yine hayvanın bıyıklarını çekip şöyle biraz şakalaşayım dedim... Ve bu bıyıklar ıslaktı dostlarım!..

— Garajı unutmayın, kocaman bisikleti var.

Bir insan ne kadar çok şeyden utanırsa, o kadar hürmete şayandır.

G. Bernard Shaw

★

Bir iyiliğin yegâne mükâfatı onu yapmış olmaktır.

Ralph Waldo Emerson

★

Bir gemi limanda emniyettedir; fakat gemiler sadece limanlar için inşa edilmemiştir.

John A. Shed

Falcı — Oooo... Kısmet elinizin altında...

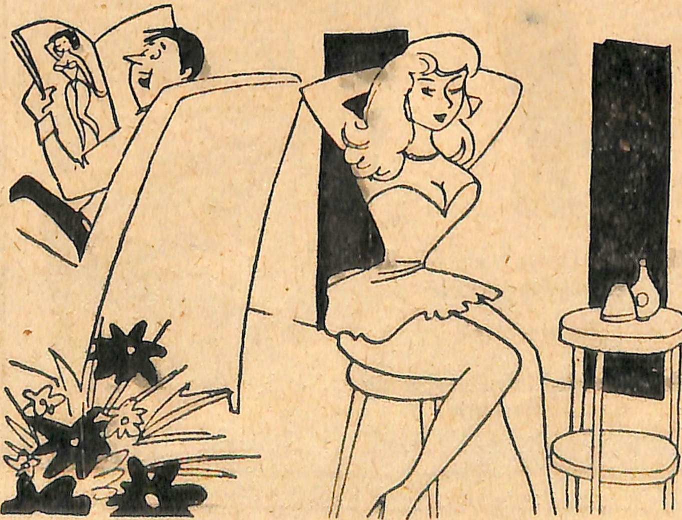
Yol tarifi

Gideceği yere çok geç kalmıştı. Kamyonu, kestirme olsun diye, tarlaların içine sürdü. Birden neye uğradığını anlamadan bir çiftlik evinin mutfağından içeri daldı. İçerde orta yaşlı bir kadın yemek pişiriyordu. Kamyonun şoförü çok sıkılmış ve şaşırmıştı; sükûnetle çorbayı karıştırmağa devam eden kadına bir şeyler söylemiş olmak için:

— Affedersiniz dedi, yolu şaşırdım da. Hagerstown'a nereden gidilir biliyor musunuz?

Kadın cevap verdi:

— Evet. Yemek odasından doğruca geçin. Sonra sağa oturma odasına sapın ve piyanonun yanından dışarı çıkın hiç bir yere sapmadan yolunuza devam edin.

— Ne mi okuyorum sevgilim?.. Tren tarifesini.

Balık avı

Nehrin kenarında oltasını atmış bekliyen adamcağıza yolcunun biri seslendi:

— Ne o; galiba balık tutuyorsun?

Beriki mahzun cevap verdi:

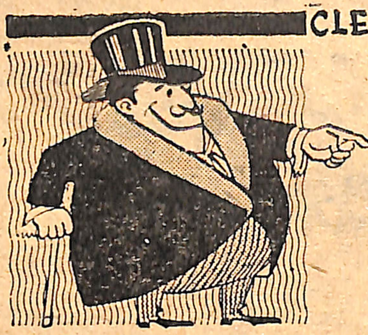
— Hayır, solucanları suda boğuyorum...

Hovardalık

İskoçyalıların hasisliği meşhurdur. O gün nedense Mac Dougal'ın hovardalığı üzerinde idi; karısına seslendi:

— Jeanie bugün benim doğum günüm; masrafa filân aldırış etme de kanaryaya yem ver!...

CLEMENT VAUTEL'den çeviren: ALPLÂÇİN

POLİTİKA PAHALI ŞEYDİR!

— 4 —

— Yani işiniz iş, diye devam etti. Herif savaş zengini. Ondan esaslı bir tövbekâr yapmak sizin hünerinize kalmış bir şey. Cepteki dünyalığın bir kısmı Tanrıya, daha doğrusu onun bu bölgedeki temsilcisine teberru edilmesin mi ya? Üstelik işin içinde eski bir fahişenin temizlenecek hesapları da var...

— İşin doğrusunu isterseniz, ben çok ayrı şeyler düşünmekteyim. Şatonun yeni sahiplerinin kim olduğu da, şahsiyetleri de umurumda değil. Ruhanî bölgemizi altına boğsalar, gene bir şey değişmez. Onları servete kavuşturan savaşın, Sableuse kontlarını mahvettiğini, atalarından kalan şatoyu satmak zorunda bıraktığını nasıl unutabiliriz?

— Boşverin efendim, sizinkiler de az matah değillerdi hani Örümcek kafalı, kral taraftarı insanlardan kime hayır gelir bu devirde? Onları ben de tanırdım ama, aramız şeker renkti.

— Kontes eşsiz bir kadındı. Aman dikkatli olun doktor. Piccasseau babanın tavuğunu yamyassı edecektiniz. Siz baytar değil, doktorsunuz. Bu yüzden ancak insanları öldürmeğe hakkınız var.

Otomobil, kasabanın büyük caddesinde ilerliyordu. Az sonra kilise meydanının yanından sola kıvrıldı, rahibin evinin önünde durdu. Ev, sık sarmaşıklarla örtülü eski bir yapı idi. Bakımsız bir bahçenin dip tarafındaydı. Arabadan inen rahip, dostuna teşekkür etti. Paslı, boğuk gıcırtılar çıkaran demir bahçe kapısını itti. Bahçeden iri bir çoban köpeğinin keyifli havlamaları duyuluyordu. Pellegrin, bacaklarına sürünen hayvanın tüylü, kocaman başını okşarken:

— Yabancı değil Poilu, diyordu. Bir zamanlar yabancı, düşman görünce havlardın.

Yaşlı hizmetçi kadının — emektar Valerie'nin — efendisini karşılaması daha değişikti. Pellegrin'in elinden şemsiyesini alırken, sitemli sitemli söylenmekteydi:

— Ne kadar da geç kaldınız, bizi düşündüğünüz yok doğrusu. Yemekler neredeyse yanacaktı. Oysa ne güzel enginar pişirmiştim. Geç kaldığınıza bakılırsa, monsenyör sizi yemeğe tuttular.

— Monsenyör mü, yemek mi?.. Haa, öyle ya.

Rahip içini çekti Çok sade bir şekilde döşenmiş olan yemek odasına geçti. Yanmış olduğunu tahmin ettiği enginardan vazgeçmek niyetinde idi. Tanrıya şükürler olsun ki, Valerie'nin söylediği olmamıştı. Enginarın kokusu nefisti. Ne yazık ki, zavallı rahibin iştahı kalmamıştı. Acı sözler duymak, ölçüsüz bir tekdire maruz kalmak, onu perişan etmişti. Bu esnada yemek odasının kapısı aralanıp, içeriye Poilu girdi. Başka zaman olsa, rahip, onu içeriye girdiği için hafiften azarlardı ama, şu durumda böyle bir şey yapmak içinden gelmedi. Sadık köpek, efendisinin derdini merak ediyormuşcasına, içli ve anlıyan bakışlarla onu süzüyordu. Rahip, dört ayaklı ziyaretçinin anlayış ve alâkasından duygulanarak:

— Sadık Poilu'm benim, dedi. Efendin hırpalandığı için sen de mi mahzun oldun? Kederi bölüşen dostlar pek az, o nisbette de çok değerlidir.

Fakat Valerie'nin içeriye gelmesi durumu değiştirdi. Yaşlı kadın çatınarak:

— Kederi bölüşmek mi? diye söylendi. Bu haylazın bölüşmek niyetinde olduğu şey sadece enginarlarınızdır, kederiniz ona vız gelir.

Bunları söylerken köpeğin üzerine yürümüştü:

— Hoşt Poilu, hadi çık buradan.

Rahip, onu zorlukla önliyebildi. Valerie hiç ara vermeksizin söyleniyordu:

— Bu köpek terbiye görmemiş bir hayvan. Arsız, sözden anlamaz, âdi bir sokak köpeği. Özene bezene cilâladığım parkeyi kocaman ayaklariyle çamurluyor.

— Böyle deme Valerie. Poilu, o ayakları ile siperlerde, muharebe meydanlarında dolaştı. Onun için en muhteşem salonlara dahi girebilir. Gel Poilu, ben piskopos olmadığımdan seni azarlıyacak değilim. Bugün soframda dâvetlisin.

— Daha neler... Her neyse öyle olsun. Dilerseniz, saygı değer köpeğiniz için çatal, bıçak ve tabak da koyayım.

Pellegrin omuzlarını silkti. Sonra dudaklarının arasından bir dua mırıldanmağa koyuldu. Valerie de ellerini kavuşturmuş, duaya içinden katıldığı hissini verecek bir poz takınmıştı. Dua sona erince, aklına bir şey gelmiş gibi elini alnına vurdu:

— Az daha unutuyordum. Haber vermem gereken önemli bir şey var.

— Nedir o, çabuk söyle. Gene Lostellat ananın hastalığı mı depreşti, yoksa kalıbı dinlendirdi mi kadıncağız? Yani ruhunu teslim mi etti? diyecektim...

— Yok canım, Lostellat ana hepimizi öbür dünyaya yolcu eder de, her ölüm yıldönümümüzde bizi anar, merak etmeyin. Söyliyeceğim şey başka...

Çirkin, iğrenç bir şey görmüşcesine yüzünü buruşturdu:

— Şatodan biri geldi, dedi. Garip bir kişi. Başında tüylü, sırmalı şapka, kırmızı yelekli, sarı çizmeli biri... Bir de mektup getirdi.

Hemen mutfağa gitti, geldiği zaman elinde bir zarf vardı. Pellegrin, zarfın içinden çıkan kartta şu satırları okudu:

«M. ve Mm. Emile Cosinet

Bugün saat beşte, rahip efendinin bir çay içmek üzere şatoya teşriflerini rica ederler. Kendileri ile çok mühim bir hususta konuşulacaktır.»

Hizmetçi kadın:

— Şu sonradan görmüşlerin züppeliğine bakın, dedi. Çay içilecekmiş, bayılsınlar madam ve mösyö bilmem nelere...

Pellegrin:

(Devamı var)

SÜMERBANK

Memleketimizin en büyük sanayi teşekkülü
Sümerbank
Bankacılık hizmetlerile de emrinizdedir.

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı işlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP ★ Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI ★ Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

NAMUSLU KOCA

SANA ÇOK ENTERASAN BİR ŞEY GÖSTERECEĞİM. BENİMLE GELİR MİSİN ?

TABİİ

BURADA İNELİM...

12

ŞİMDİ ŞU ARKAMIZDAKİ EVİN KAPISINA DİKKATLE BAK...AZ SONRA İÇERDEN KİM ÇIKACAK!

KİM ÇIKACAK ?

KARIN

KARIM MI ?!.

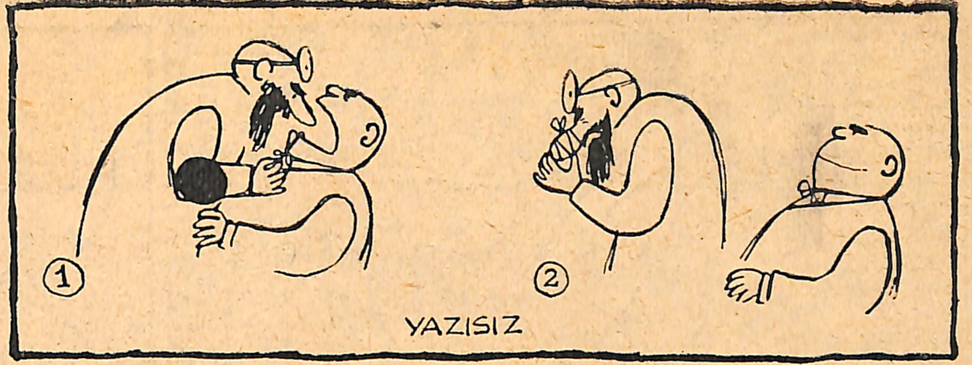
Dünya Karikatürleri

KADIN – SIK DİŞİNİ, HERKESE REZİL OLMAYALIM !..

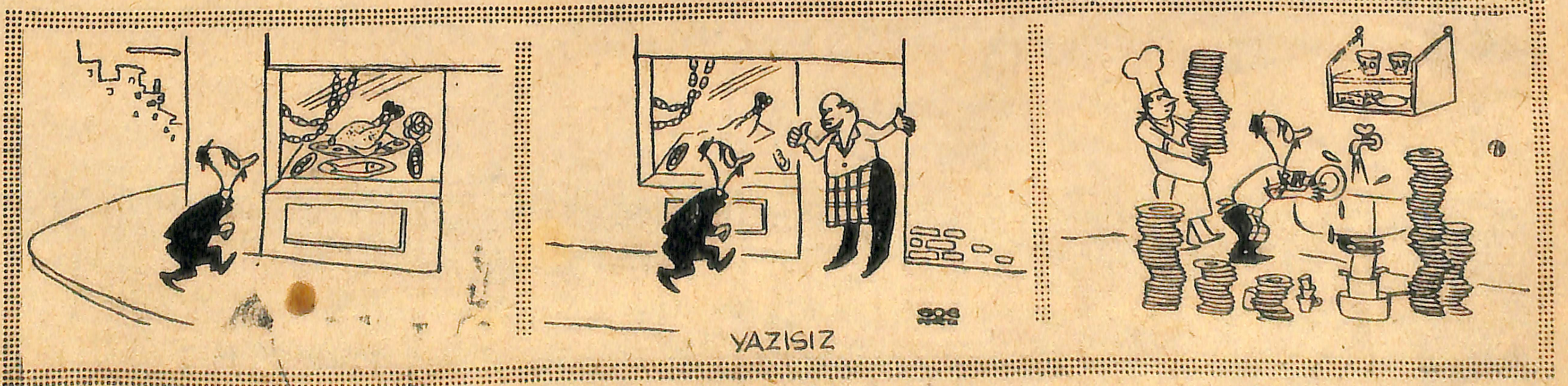
–GÖRECEKSİN, ELBİSEM BÜTÜN SALONUN GÖZÜNÜ KAMAŞTIRACAK !..

YAZISIZ

–BUNUN SONU NASIL BİTECEK ?..
–BİR TOKATLA !..

YAZISIZ

YAPI ve KREDİ BANKASI

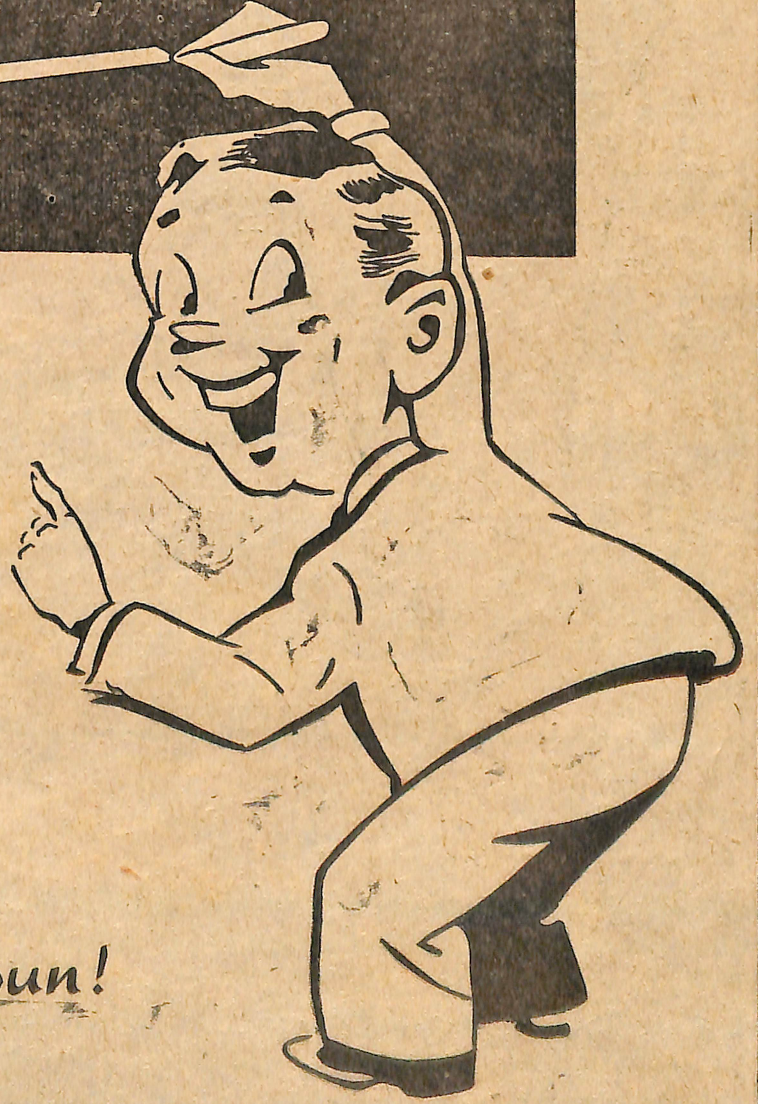
1959'da

40 APARTMAN DAİRESİ

ve

1,5 MİLYON

liralık para ikramiyeleri

HER 100 LİRAYA

AYRI BİR KUR'A

NUMARASI

•

Talihiniz açık olsun!

YAPI ve KREDİ BANKASI

AKBABA

— Bir dakika... Merdiveni alıp geleyim!